

2016. OKTÓBER: ISTEN KÜLDETÉSE + PÉLDÁT ADTAM NÉKTEK + MINDEN HÍVŐ VEGYEN RÉSZT A MISSZIÓBAN! + ÁTALAKÍTÓ MISSZIÓ
+ MEGÉRTÉssel ÉS EMPÁTIÁVAL VÉGHEZVITT MISSZIÓ + SZERETETTEL VÉGZETT MISSZIÓ - KRISZTUS MÓDSZERE + MEGGYŐZŐDÉSSEL VÉGZETT MISSZIÓ

Adventszemle

IMAHETI ÁHÍTATOK: 2016. DECEMBER 2-10.

Legyen mindenki
misszionárius!

BEVEZETŐ AZ IMAHÉTHEZ

Legyen mindenki misszionárius!

IMAHETI ÁHÍTATOK 2016

- 3 PÉNTEK
- 5 SZOMBAT DÉLELŐTT
- 8 SZOMBAT DÉLUTÁN
- 10 VASÁRNAP
- 12 HÉTFŐ
- 14 KEDD
- 17 SZERDA
- 20 CSÜTÖRTÖK
- 22 PÉNTEK
- 24 SZOMBAT DÉLELŐTT
- 28 SZOMBAT DÉLUTÁN
- 32 FELOLVASÁSOK
GYERMEKEKNEK

A Nagy Megbízás a Szentírás egyik legismertebb igéje: „És hozzájuk men-
vén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom meny-
nyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket,
megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván
őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti vele-
tek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mt 28:18–20).

E megbízás által Krisztus arra biztatja követőit, hogy váljanak misszioná-
riusokká, és vezessék Hozzá az embereket. De ránk is vonatkozik ez a 2000 év-
vel ezelőtt adott parancs? Mi a mi küldetésünk, és mit jelent misszionáriusnak
lenni napjainkban?

Az ideai imahét keretében a misszióra összpontosítjuk figyelmünket. Estéről
estére a következő kérdés újabb és újabb szempontjait vizsgáljuk meg: mi Isten
küldetése? Hogyan válhat minden ember misszionáriussá? Milyen jelentősége
van a Jézussal való találkozásnak és a Vele való járásnak a misszió szempont-
jából?

A misszió fundamentuma a szeretet: az Isten és az emberek iránti szeretet.
A hitvallásunkról való meggyőzés és az újonnan megtért hívek beépülése kö-
zösségünkbe két rendkívül fontos téma, amellyel sokat fogunk foglalkozni ezen
az imahéten. Majd figyelmünket arra az időre összpontosítjuk, amikor küldeté-
sünk véget ér. Érdekes, ihlető, felemelő és mélyen bibliai témák ezek, amelyekről
minden bizonnyal nem akarsz majd lemaradni.

Meghívlak, hogy csatlakozz hozzánk, miközben imalelkületben tanulmá-
nyozod ezeket a fontos témákat, és függetlenül attól, hogy ki vagy, hol élsz és mi
a foglalkozásod, merj Isten misszionáriusa lenni!

Az Úr áldjon meg téged ezen a különleges imahéten, amikor mindannyian
egyesülünk egyházunk világszéles családjaként, a tanulmányozás és az ima lel-
kületében!

Ted N. C. Wilson, a Hetednapi Adventista Egyház elnöke

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan
szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink
és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és re-
ménykedve várják közeli eljövetelét.

Adventszemle

2016. október. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai
Maur, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea;
Fordította és szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szöcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr.
12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0740-100015; E-mail mezeiaron@yahoo.com; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás
Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

Vezessétek a zászlóhoz az embereket!

Írta
Stefan Tomoiagă

A nemzeti ünnepnapok alkalmával a középületekre, magánházakra, autókra kitűzik az ország zászlóját. Amikor gyászol a nemzet, a zászlókat félárbocra eresztik. A zászlók sok mindent elárulnak egy nemzetről, közösségről. A zászló egy jelkép, amelyet az emberek néha életük árán is védenek. És ha jól belegondolunk, mindössze egy rúdra rögzített, meghatározott színezésű vászondarabról van szó! A magas, jól látható helyre kitűzött zászló azonban megmutatja a világnak, ki uralja azt a helyet, ki a jogos tulajdonosa, kinél van a hatalom.

Az Úr az én zászlóm

„Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: az Úr az én hadi jelvényem” (Új fordítású revideált Biblia). Magasra tűzzük-e zászlónkat – az Úr nevét? Küldetését felvállaljuk-e? Úgy élünk, ahogy Urunk szeretné? Vagy pedig énünk felmagasztalásával, a részvétel megtagadásával, „titkos bűnök melengetésével – amely mint a szüette faburkolat a hajó fenekén, úgy teszi tönkre jellemünket” (*Bizonyságtételek*, 4/90) – nem teszünk mást, mint félárbocra eresztjük zászlónkat?

Amikor megismertem Istent, és elfogadtam üdvösségemet Jézus áldozata által, Isten kitűzte zászlaját életünk felett. Ha más zászlókat lengetünk, ha más elfoglaltságaink vannak, és más az érdeklődésünk, jussanak eszünkbe a próféta szavai: „Hirdessétek a nemzetek között és hallásatok, emeljétek fel a zászlót... Azokban a napokban, és abban az időben, azt mondja az Úr, eljönnek az Izráel fiai... sírva jönnek és mennek és keresik az Urat, az ő Istenüket. A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják orcájukat. Eljönnek és oda adják magukat az Úrnak örök szövetségre, amely feledhetetlen” (Jer 50:2.4–5).

Jézus egész életét mások szolgálatában töltötte. Naponta rengeteg ember kérte a segítségét. Éjszakai imádkozással teltek. Imádkozásra szánt időnk, amely Krisztus kegyelméből még rendelkezésünkre áll, arra szeretnénk felhasználni, hogy Urunk zászlaját újból magasra tűzzük. „Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és

a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk” (Zsolt 20:6). És ha e zászló magasra tűzése a kényelmünkbe és énünk legyőzetésébe kerül, megéri, hiszen az a vallás, amely nem kerül semmibe, és amelyért nem kell szenvedni, semmit sem ér” (Luther Márton).

Azonosságunk és bizonyágtevésünk zászlaja

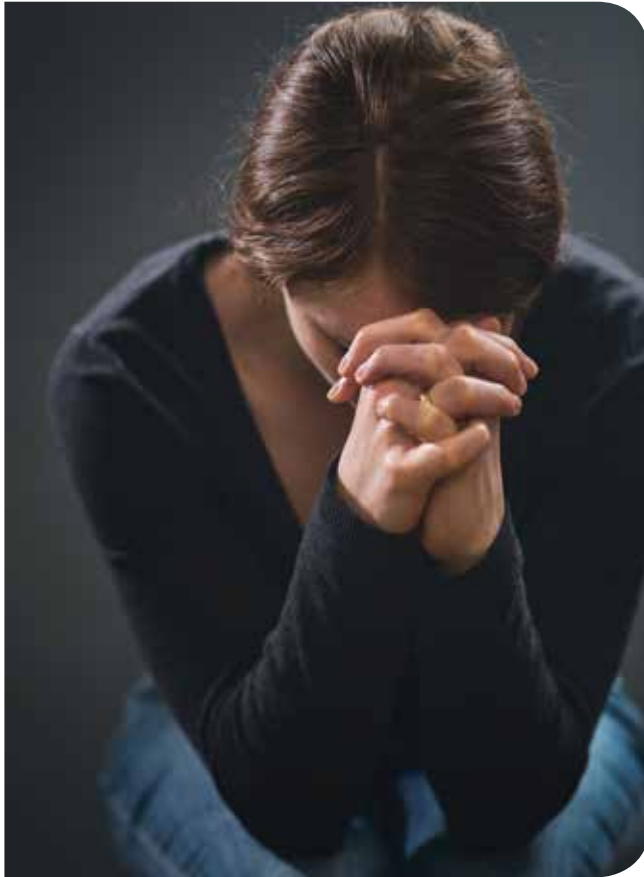
A zászló színéről és címeréről tudjuk, melyik országot képviseli. A Szentírásban felfedeztem azonosságunk zászlaját: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9).

Isten tulajdonai vagyunk. Ez azonban egy hatalmas felelősséggel jár együtt: „Hirdetnetek kell Annak csodálatos erejét, Aki a sötétségből a világosságra hívott titeket” (*Adventista Bibliakommentár*, 6/236). Isten azért szabadított meg, hogy hirdessük Őt. „Isten egyháza az Ő tulajdonát képezi, hogy annak tagjai életükkel értékes tulajdonságairól tegyenek bizonyágot, és minden embernek hirdessék jóságát és irgalmát” (*uo.*).

„A fásultság és a hatástalanság nem egyenlő a kegyességgel” (*Bizonyságtételek*, 9/150). „Krisztus teljes odaszentelődést, osztatlan szolgálatot kíván. Szívünket, értelmünket, lelkünket és erőnket igényli. Ez az igazi keresztény élet, a szentség feltétele. Ne dédelgessük énünket. Aki önmagának él, az nem hívó keresztény” (*Krisztus példázatai*, 49). Krisztus megvallása bizonyítja, hogy Isten dolgozik bennünk. „Az igaznak gyümölcse életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs” (Péld 11:30). Lengessétek tehát azonosságunk zászlaját! „Készítsétek a népnek útját, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljétek zászlót a népek fölé” (Ésa 62:10). Ígéretünk van, hogy „zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán lakozóknak, és íme hamarsággal könnyen eljönnek” (Ésa 5:26).

Hozzatok embereket a zászlóhoz!

A zászlónak egy ütközetben nagyon fontos szerepe van, a haladás vagy visszavonulás irányát mutatja. Az ellenség zászlajának megszerzése a győzelem egyik jele, ahogy a zászló elvesztése a vereségé. „Valamelyik csatában, amikor a támadó erők ezredeit visszaverte az ellenség, a sereg

visszavonulásakor a zászlós a helyén maradt. A százados kiáltott neki, hogy hozza hátra a zászlót, de a zászlós visszakiáltott: »A katonákat hozza a zászlóhoz!« Ez a feladat hárul minden hű zászlóvivőre. Hívja a zászlóhoz az embereket. Az Úr teljes szívünket kéri. Mindnyájan tudjuk, hogy sok keresztény bűne, hogy hiányzik belőle a bátorság és az erő, hogy magát és társait előre hozza a zászlóhoz” (*Bizonyágtételek*, 9/45–46).

Krisztus követői vagyunk, nem a rajongói. A rajongók a pálya szélén állnak és kiáltoznak, nem vesznek részt aktívan a cselekvésben. Nem lépnek be a pályára, s a győzelmet nem a pálya szélén fogják kivívni. Isten általában nem tesz csodákat igazsága előre haladása érdekében. Ha a szántóvető elhanyagolja földje megművelését, Isten semmilyen csodát nem tesz az eredmény megváltoztatásáért. Amit tehát elvár tőlünk Isten, az egy komoly, keresztény igyekezet, amely tetteiben nyilvánul meg. »Az a lélek, amelyben Krisztus él, nem akadályozható meg abban, hogy bizonyágot is tegyen Róla, ahogy a Niagara vizét sem tartóztatjuk fel” (*Bizonyágtételek*, 2/233).

A második világháború idején egy szakasznak sikerült elhódítania az ellenségtől egy dombot. A szakaszvezető megparancsolta egyik katonájának, hogy tűzze ki a zászlót a domb tetejére. Miközben a csúcsra igyekezett a zászlóval, az ellenség egyik orvlövésze lelőtte. A szakaszvezető egy másik katonát küldött helyette, akinek ugyanaz lett a sorsa.

Majd egy ifjú katona a következő javaslattal állt elő: „Pár perc múlva 4 óra. Ha megengedi, megpróbálom én kitűzni a zászlót a dombtetőre.” Pontban 4 órakor a katona felszaladt a dombra, és kitűzte a zászlót, majd visszafutott a bajtársaihoz. Mindenki örvendett, s a szakaszvezető megkérdezte: „Miért kellett 4 órának lennie?” Ezt válaszolta: „Uram, amikor itt 4 óra van, nálam otthon reggel 6 óra. Az anyám, aki szereti Jézust, minden reggel 6 órakor imádkozik értem. Tudtam, hogy nem eshet bajom.”

Az offenzív harc által, az ellenállás, veszély, és emberi veszteség és szenvedés közepette a lélekmentő munkának folytatódnia kell. „Egy angyal repült az égbolt közepén, és Immanuel zászlaját helyezte sokak kezébe, miközben egy tábornok hangosan kiáltotta: »Sorakozzatok!« Az Isten parancsolatai és a Krisztus bizonyágtételei iránt hűséges embereknek el kell foglalniuk a helyüket az Úr seregében” (*BR*, 76). „Atdál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért” (*Zsolt* 60:6).

Imádkozzatok azért a 2000 helyszínért, ahol a Szentlélek ereje által egy-egy zászlót szeretnénk kitűzni! Imádkozzatok minden zászlóvivőért! Sorakozzatok, férfiak és nők, gyermekek és ifjak! Vezessetek minél több embert a zászlóhoz! Imádkozzatok, hogy a 2016–2017-es misziós évben Hozzá hasonlóak legyetek! És higgyetek a próféta szavában: „Mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék!” (*Hab* 1:5).

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Gyülekezeted hogyan tehetne bizonyágot a helybéli közösségnek arról, hogy az Úr az ő zászlaja? Hogyan mutathatnád meg szomszédodnak, munkatársaidnak, az embereknek, akikkel találkozol – még ha csak alkalomszerűen is –, hogy az Úr a te zászlód?
- 2 Szerinted mi az Adventista Egyház identitása ma? Mivel tűnik ki, melyek zászlajának a színei?
- 3 Mit tehetnek azok az adventista gyülekezetek, amelyek zászlaja félárbocra van eresztve, hogy lelkiileg megújuljanak, és embereket vezethessenek Krisztushoz?

Ștefan Tomoiagă,
a romániai Hetednap
Adventista Egyház elnöke

Isten küldetése

Írta
Ted Wilson

A misszionáriusi küldetés gondolata a mennyben született meg. Még mielőtt a bűn behatolt volna világunkba, a Szentháromság tervet dolgozott ki az emberiség megmentésére, arra az eshetőségre, ha Sátánnak sikerül bűnbe csalnia az embert. Ez költséges feladatnak bizonyult. Immánuel, velünk az Isten! „Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét – a bűnét, mely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget” (*Pátriárkák és próféták*, 63).

A mennyben imádott Krisztus elhagyta a paradicsom tisztaságát, békéjét és örömét, és felvállalta Isten küldetését e sötét, bűnnel teli világban. Feladata egyértelmű volt: megkeresni és megmenteni, ami elveszett.

Isten küldetése kezdettől fogva ugyanaz maradt korszakokon át: misszionáriusokat küldött, akiknek véghez kellett vinniük terveit.

Részvétel Isten küldetésében

120 éven keresztül Noé következetesen kérte kortársait, hogy készüljenek fel a közelgő özönvízre (1Móz 6:3; 1Pt 3:20; 2Pt 2:5). E 120 év alatt Noé állhatatosan belekapaszkodott Isten ígéreteibe, annak ellenére, hogy el kellett szenvednie azoknak az embereknek a gúnyolódását, akik megmentéséért oly kitartóan könyörgött.

Isten küldetéssel bízta meg Ábrahámot. Megmutatta neki az országot, ahol szolgálnia kellett, ahol a menny befolyását éreztetve megtérésre kellett vezetnie a kánaánitákat, amíg még nem volt késő. Isten próbaidőt adott számukra, mielőtt lesújtott volna rájuk (1Móz 12:1–3; 15:15–16).

A serdülőkorú Józsefet akarata ellenére idegen országba hurcolták. Ennek ellenére úgy döntött, hogy Isten misszionáriusa lesz, a becsületesség példaképeként világosságot terjesztve a pogányok között. A legnehezebb körülmények

ellenére – az egyiptomi börtön rácsai mögött is – hűséges maradt Istenhez, aki később felhasználta őt Egyiptom megmentésében, az éhínség éveit alatt (1Móz 37:25–28; 39:8–9.21–23; 41:37–41).

Hosszas misszionárius-képzés

Mózesnek egy hosszan tartó misszionárius képzésben volt része, amely már kisgyermek korában elkezdődött. Édesanyja „gyermeké elméjét Isten félelmével és az igazság szeretetével telítette. Komolyan imádkozott azért, hogy őrizze meg a királyi udvar minden gonosz befolyásától. Megmutatta gyermekének a bálványimádás balgaságát és bűnét, és korán megtanította őt arra, hogy leborulva imádkozzék az élő Istenhez, aki meghallgathatja őt, és aki egyedül segítheti meg minden veszélyben” (*Pátriárkák és próféták*, 243–244).

A fáraó udvarában Mózesnek a legmagasabb polgári és katonai kiképzésben volt része, ami felkészítette őt népe Egyiptomból történő kivezetésére és a pusztai vándorlás alatti igazgatására (Csel 7:22). De mindez még nem volt elég. Mózesnek szüksége volt a misszionárius-képzés egy harmadik szakaszára, amelyre a pusztában került sor.

Ellen White írta erről a következőket: „Mózesnek előbb még meg kellett tanulnia a hit leckéjét, amelyet Ábrahám és Jákob is megtanult: hogy ne támaszkodjon saját emberi erejére és bölcsességére, hanem kizárólag csak Isten hatalmára ígéretei beteljesedése érdekében. Sőt, Mózesnek ott, a hegyek magányában, az önmegtartózkodás és viszontagságok iskolájában meg kellett tanulnia a türelmet és indulatai megfékezését. Mielőtt bölcsen tudott volna kormányozni, uralkodni, meg kell tanulnia az engedelmességet” (*Pátriárkák és próféták*, 247).

Megkeresni és megmenteni

Ráháb, a jerikói asszony nagy mértékben hozzájárult családjá megmentéséhez azzal, hogy elrejtette az izraelita

követeket, és megvallotta az Istenükbe vetett hitét (Józs 2:12–14; 6:17).

Dániel és három barátja misszionáriusi küldetést kapott Babilonban. Az évek során hűségesen teljesítették Isten küldetését a babiloni király udvarában. Bizonyosságtevésük által Nabukodonozor átadta szívét az egyetlen igaz Istennek. Elolvashatjátok a király vallomását Dániel 4:34–37 verseiben.

Egy izraelita kislány, aki fogoly lévén misszionáriusként szolgált szíriai ura otthonában, a következő hitvallásra készítette Naámánt: „Íme, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben!” (2Kir 5:15).

Még Jónás is hozzájárult a niniveiek megmentéséhez, habár az elején elutasította a missziószolgálatot (Jónás 3:4–10).

Isten küldetése az Újszövetségben

Isten újszövetségi küldetése ugyanaz volt, mint az Ószövetségben: megkeresni és megmenteni, ami elveszett.

A legnagyobb Misszionárius természetesen Jézus. „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige... És az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya megszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:1.14). Jézus az, aki bemutatta Isten szereteten és a kegyelem gyakorlásán alapuló misszióját.

Ameddig a földön élt, Jézus gyakorlatias misszionárius-képzésben részesítette apostolait. Ellen White szavait idézem: „Míg Jézus a köré seregülő hatalmas sokasággal foglalkozott, tanítványai a kíséretében voltak, hogy teljesítsék parancsait és könnyítsék munkáját. Segítettek rendet tartani a nép között, elhozták a szenvedőket a Megváltóhoz, mindenkit vigasztaltak. Megkeresték az érdeklődő hallgatókat, magyarázták nekik az Írásokat, és többféleképpen munkálkodtak lelki javukra. Tanították, amit Jézustól hallottak, minden nap gazdag élményekre tettek szert” (*Jézus élete*, 349).

Amikor kettőnként elküldte apostolait (és később a „hetvenet” [lásd Lk 10.]), Jézus kiképezte őket, és megmutatta, hogyan teljesítsék Isten küldetését, hirdetvén, hogy „elközelített a mennyeknek országa” (Mt 10:7). Majd hozzátette: „Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vetétek, ingyen adjátok!” (8. vers). Emlékeztette őket, hogy mindezek megcselekvésére fentről kapják az erőt.

A feltámadás után

Röviddel Jézus feltámadása után a sírkertbe látogató asszonyok a következő különleges megbízatást kapták: „Menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek” (Mk 16:7).

Ugyanazon a napon Jézus újabb két tanítványa, Kleofás és barátja, szintén misszionáriussá vált, miután Jézus

az Emmaus felé vezető úton az Írásokat magyarázta nekik, s a szívük „lángolni” kezdett a keblükben. Mivel nem tarthatták meg csak maguknak ezt az örömet, azonnal eleget tettek Isten kérésének, és elmondták a tanítványoknak, hogy Krisztus feltámadt (lásd Lk 24:13–35). Jézus, közvetlenül mennybemenetele előtt újból utasította tanítványait: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsenek... Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az Igét a jelek által, amelyek követik vala!” (Mk 16:15.20).

Ha misszionáriusokra gondolunk, óhatatlanul eszünkbe jut Filep, aki a királyi udvar egy szerezcsen méltóságának magyarázta az Igét, majd megkeresztelte őt (Csel 8:26–40). Eszünkbe jut továbbá István vértanú, aki élete árán is bizonyosságot tett hitéről a Szanhedrin előtt. Áldozata mély benyomást tett Saulra, akiből később minden idők egyik legnagyobb misszionáriusa lett (Pál apostol – lásd Csel 7:58; 9:1–22). Nem feledkezhetünk meg továbbá Barnabásról, Silásról, Márkról és Timótheusról sem, akik mind fontos szerepet játszottak Isten küldetésében.

További misszionáriusok

A nagy lélegzetvételű műben, „A nagy küzdelem” című könyvben láthatjuk, hogy a történelem folyamán Istennek

mindig voltak készséges követői, akik akár életük árán is tovább vitték Isten küldetését. 1874-ben a Hetednap Adventista Egyház kiküldte első misszionáriusait. John N. Andrews és serdülőkorú gyermekei, Mary és Charles a svájci Bazelbe utaztak. Andrews felesége, Angeline, két évvel korábban meghalt, és sajnos egy

tüdőtuberkulózis következtében a lánya, Mary is életét vesztette. Öt évvel később J. N. Andrews is meghalt Bazelben, ahol el is temették. Szintén tuberkulózis végzett vele. Azóta több ezer adventista választotta a misszionárius hivatást, és J. N. Andrews és Mary példáján felbuzdulva sok fiatal és idős adventista bizonyágtevő áldozta fel életét Isten szolgálatában.

Urunk mindannyiunkat elhív, hogy vegyük ki a részünket ebben a munkában, kortól, nemzetiségtől, nemtől függetlenül.

Minden nehézség dacára Isten küldetése folytatódott, és ma már – nagyrészt a külmiszió áldozatát vállalóknak köszönhetően – több mint 19 millió adventista él a világ több mint 200 országában.

Isten küldetése napjainkban

Földünkön ma több mint 7 milliárd ember él, sokat kell még dolgoznunk tehát ahhoz, hogy befejezzük Isten küldetését. Urunk mindannyiunkat elhív, hogy vegyük ki a részünket ebben a munkában, kortól, nemzetiségtől, nemtől függetlenül. Lehet, hogy a lakónegyedben bíz meg missziós feladatokkal, szomszédaid körében, az iskolában vagy a munkahelyeden. Bárhol lennél, szükség van rád, hogy megkeresd és megmentsd az elveszetteket.

A legkönnyebb módja a bizonyágtevésnek a mindennapi kapcsolataink kínálta lehetőségek kihasználása. Engedjétek meg a Szentléleknek, hogy elvezessen a megfelelő emberekhez, majd nyugodtan, a lehető legtermészetesebb módon valljátok meg hiteteket, és bátorítsátok őket úgy, ahogyan arra a Szentlélek indít titeket. Hitetek megvallása az Úrral való boldog kapcsolatokat természetes eredménye. Isten megnyitja előttetek az utat.

Mindenkinek részt kell vennie Isten küldetésében! Nagyon fontos, hogy a Biblia és a Profétaság Lelke tanulmányozása, valamint a szüntelen imádkozás által szoros közösségben maradjunk az Úrral.

Minden hívő legyen misszionárius!

Ihletett írásból idézek: „Ha minden gyülekezeti tag életerős lélekmentő lenne, az örömhír sebesen terjedne minden országban, minden nép, nemzet és nyelv között” (*Bizonyágtevételek, 9/32–33*).

Jézus hamar visszajön! Emeljétek magasra a lobogót, hogy mindenki láthassa! Vezessétek a körülöttetek élőket Jézushoz, aki megajándékozott az üdvösséggel, és megígérte, hogy hamarosan hazavisz! Dolgozzunk együtt – Isten bölcsességét és erejét felhasználva –, hogy bevégezzük a ránk bízott feladatot! Kívánom, hogy Isten kegyelméből minden hívő misszionárius legyen, hogy együtt sietessük Krisztus eljövételét!

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Mit tesznek gyülekezeted tagjai annak érdekében, hogy misszionáriusokként szolgáljanak településeken? Részt vesznek-e a külmiszióban, s ha igen, hogyan?
- 2 Külmiszióban szolgáló misszionáriusként képes lennél a lakónegyedben vagy a településeden is szolgálni? Ha igen, milyen formában?
- 3 Nehéznek tűnik Jézusról beszélned az embereknek? Ha igen, mi ennek az oka? Mit tehetsz annak érdekében, hogy változtass ezen?

Ted N. C. Wilson,
a Hetednap Adventista
Egyház elnöke.

Példát adtam néktek

Írta
Dumitru Popa

ASzentírás szava mondja: „Ti ismeritek azt a dolgot... azután a keresztség után, melyet János prédikált, a názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele” (Csel 10:38).

Napjainkban – és különösképpen ezen az imahéten –, amikor a természet fékezhetetlenné válik mindenütt a világon, amikor dühösek a „népek”, s a nyugalmat és a békét elnyeli a terror és a gyűlölet, Isten mindannyiunkat elhív, hogy imában egyesítsük szíveinket és teljes lényünket, és szenteljük életünket Isten és felebarátaink szolgálatára, ahogy azt Krisztus Urunk is tette.

Az Úr szolgálólánya mondotta, hogy „Istennek lesz jótetteiben buzgólkodó népe, amely romlott korunk szennyáradata közepette is tántoríthatatlanul helytáll. Olyan nép lesz ez, mely annyira ragaszkodik Isten erejéhez, hogy

az menedék lesz számukra mindennemű kísértés ellen” (*Bizonyságtételek*, 3/472).

Igen, „Jézus elvárja tanítványaitól, hogy szorosan a nyomdokain járjanak, elviseljék, amit Ő elviselt, elszenvédjék, amit Ő elszenvedett, legyőzzék, amit Ő legyőzött. Aggódva várja, hogy az önfeláldozás lelkiülete nyilvánuljon meg hitvalló követőiben” (*Bizonyságtételek*, 8/208). Szeretné, ha olyanok lennénk, mint Ő, hisz példát adott nekünk, hogy úgy cselekedjünk, ahogyan Ő cselekedett.

Krisztus munkája példa kell, hogy legyen mindannyiunk számára. Imádkozzunk azért, hogy méltókká tegyen követnünk az Ő példáját. Élete az önzetlen szolgálat élete volt, megindító, könyörületes szeretettel teljes élet, mely feddőleg hat együtt érzést megtagadó önzésünkre.

Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy akik részesei Krisztus dicsőségének, részesei kell, hogy legyenek az Ő munkájának is, Őrá kell hasonlítaniuk. Kérjük jóságos Istenünket, hogy segítsen mindezt megértenünk és a gyakorlatban is alkalmaznunk.

Nézzünk Krisztusra!

A Profétaság Lelke felhívja a figyelmünket arra, hogy nekünk mint egyháznak, népek, mint Isten fiainak és lányainak nagyobb mértékre van szükségünk a Szentlélek erejéből ahhoz, hogy véghez vihessük elhívásunk munkáját, ahogyan azt Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus is tette.

Isten szolgálóinak meg kell tanítaniuk hívó társaikat, hogy „tekintsenek Krisztusra, ne a tévelygő emberekre. Az igazság tanítói hordozzák életükben a szentség gyümölcsét... Tekintsünk Krisztusra, és kövessük Őt. Így mutassunk példát a ránk bízott lelkeknek, hogy milyenné is lesz az élő, érdeklődő keresztény. Hadd tanítson Isten a maga módján. Naponta érdeklődjünk nála, hogy mi az akarat” (*Bizonyságtételek*, 9/276), hogy a ránk bízott feladathoz méltóképpen járhassunk, és válaszolhassunk az isteni

„Példát adtam
néktek, hogy
amiképpen én
cselekedtem veletek,
ti is akképpen
cselekedjetek.”
(Jn 13:15)

meghívásra: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel” (1Pt 3:15). Mindannyiunk kötelessége szem előtt tartanunk, hogy Krisztus „amit tanított, azt élte is... Krisztus életében, szavaiban tökéletesen megelenedtek tanításai. Mi több, az volt, amit tanított másoknak” (*Előtted az élet*, 69). Ő volt az Ige, ahogy azt János 1:1 versében is olvashatjuk: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.”

Tegyük magunkévá Krisztus jellemét!

Ezen az imahéten kérjük Istent, segítsen követnünk az Ő példáját. Egyébként ezt kellene tennünk életünk minden napján, nemcsak az imahét alatt. Krisztus a jóakarát, együttérzés és szeretet szavaival szólította meg az embereket, és ezek a jellemtulajdonságok határozták meg tetteit is. Szüntelenül hajlandóságot tanúsított meghallgatni a Hozzá jövő emberek panaszait, enyhíteni szenvedéseit.

Mekkora szükség van ma a gyakorlati kereszténységre, egy az Isten és ember iránti szolgálatnak szentelt életre! Ne feledjük, hogy Krisztus sosem mérte az időt, amikor másokért szolgált. Nem! Idejét, szívét, lelkét és erejét teljességgel az emberiség jelen és jövőbeli javának szentelte (lásd *A nagy Orvos lábnyomán*, 335). Szolgálattevőinek, gyermekeinek és követőinek szeretettel és határozottan mondja: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.”

Imádkozzunk, hogy mindez életünk és szolgálatunk állandó valóságává váljon. „Krisztus a szívéhez kapcsolta az embereket a szeretet és az odaadás kötelékeivel, és ugyanazon kötelékkel kapcsolta őket egymáshoz is. Nála a szeretet élet volt, és az élet szolgálat” (*Előtted az élet*, 69–70).

Az elhívás, hogy Krisztushoz hasonlókká váljunk azt feltételezi, hogy magunkévá tegyük és gyakoroljuk Krisztus jellemét, életünk és szolgálatunk által közvetítsük értékeit mindazok felé, akikkel kapcsolatba lépünk, és vágyat, reményt, bizalmat ébresszünk bennük a szent élet iránt. Kérjük Istent, hogy segítsen megvalósítanunk ezt a szent célt életünkben és szolgálatunkban.

Szeretett testvéreim és nővéreim az Úrban! A lelki sötétség világában, amelyben élünk, Isten dicsőségének ra-

gyognia kell egyháza által, hogy az elesettek felemeltesenek, s az elkeseredettek megvigasztalódjanak. Isten gyermekeinek a szükségben lévők, szenvedők, megtérésre és istenfélelemben élt életre vágyók támaszának kell lenniük.

Szeressünk úgy, ahogy Krisztus szeret

Olyanná válni, mint Krisztus és az Ő példáját követni annyi, mint együtt érezni a szükségben lévő, szenvedő felebaráttal. Nem elég csak az Ige prédikálása. A bizonyágtévés gyümölcsei csak akkor teremnek meg, ha az Ige hirdetése mellett szeretetteljes szolgálatot is végzünk embertársainkért. A lelkek szükségleteit egyedül Krisztus elégítheti ki. Ha Üdvözítőnk jelen van életünkben, szívünk állandóan telve lesz mennyei szeretettel és együttérzéssel.

Krisztus életének értelme az emberek boldogsága volt, jelen és jövőbeli szükségleteiket szolgálta, terheiket enyhítette, és megmutatta, hogyan követhetjük a példáját. Szeretettel szól hozzánk: „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket” (Jn 13:17).

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Milyennek kellene lennie kapcsolatunknak Jézussal ahhoz, hogy minél jobban hasonlítsunk Őhozzá mint Példaképünkhöz?
- 2 Milyen gyakorlati változásokra van szükségünk ahhoz, hogy a Szentlélek segítségével hatékony misszionáriusokká váljunk?
- 3 Min kell változtatnunk felebarátainkkal való kapcsolataink terén ahhoz, hogy láthassák rajtunk: szüntelen kapcsolatban élünk Jézussal?

Dumitru Popa,
nyugalmazott
lelkipásztor, a Román
Unió egykori elnöke

Minden hívő vegyen részt a misszióban!

Kövessd figyelemmel a szolgálattelévő Istent,
majd csatlakozz Hozzá!

Írta
Cheryl Doss

Ez a történet néhány évvel ezelőtt címlapsztori volt, de sajnos, ma már nem keltene akkora érdeklődést. Ashley Smith hajnali 2 órakor kiment a városba cigarettát vásárolni, amikor a nemi erőszakért és gyilkosságért körözött Brian Nichols megtámadta. Visszalöködöste Ashley-t a lakásába, megkötözte, és beletuszkolta a fürdőkádjába, majd ezt mondta: „Nem bántalak, ha azt teszed, amit mondok!”¹

Ti mit tennétek egy ilyen szituációban? Kérlelnétek a támadót, segítségért kiáltanátok? Azokban a rettenetes pillanatokban Ashley Smith – akit Isten olyan kegyelemmel áldott meg, amely nekünk is rendelkezésünkre áll – felfedezte a szolgálat lehetőségét. Ahogy azt később ő maga mesélte, beszélgetni kezdett Nichols-szal, reggelit készített neki, elmondta élete történetét, és meghallgatta támadója történetét is. Ashley elmondta neki, hogyan fogadta el Isten kegyelmét, hogyan értette meg, hogy együtt kell élnie élete fájdalmas emlékeivel, és hogy ezek a sebek, éppen Isten kegyelmének köszönhetően, hogyan kezdtek begyógyulni, élete hogyan változott meg.

Ashley-nek hányattatott élete volt. A saját gyermekéről se volt képes gondoskodni, dohány- és kábítószerfüggő volt, éjjel 2 órakor indult el cigarettáért. Briant meg nemi erőszakért és gyilkosságért körözték... Azokban a pillanatokban azonban valami csodálatos dolog történt. Ashley csatlakozott Istenhez az Ő szolgálatában, s így Brian is megismerhette az Urat. Megértette, hogy kezén ártatlan emberek vére szárad, de változtathat az életén, szabadon engedheti Ashley-t, és szolgálhatja Istent a börtönben. Ashley életét is megváltoztatta ez a tapasztalat, és sikerült megszabadulnia drogfüggőségétől. Azáltal, hogy megosztotta érzéseit Briannel, ráébredt arra, hogy Isten megváltoztatta, és célt, értelmet adott életének.²

Átformáló erejű beszélgetés

Egy napon egy másik, bűnben élő, szégyenérzettől marcangolt nő elment hazulról, sürgős elintéznivalója volt. Az idő dél felé járt, amikor a Jákob kútjához ért, hogy vizet vegyen. Nem gondolt arra, hogy napnyugtáig Isten misszionáriusa lesz, és az egész város javát fogja szolgálni. Jézus éppen akkor ment Júdeából Galileába, és megállt Samáriában, a Jákob kútjánál. „Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; és monda néki Jézus: »Adj innom!«” (Jn 4:7). Egy egyszerű kérés, ami viszont egy életet megváltoztató beszélgetéssé fejlődött. Jézus e beszélgetés által felkeltette a nő érdeklődését, türelemmel válaszolt a kérdéseire, és szelíden szembesítette múltbéli, helytelen döntéseivel, majd amikor úgy látta, hogy szíve felkészült az igazság elfogadására, felfedte számára kilétét: „Monda

néki Jézus: »Én vagyok Az, Aki veled beszélek.« (...) Ott hagyta azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: »Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?« Kimenének azért a városból, és hozzá menének” (Jn 4:26–30). Amint találkozott a Messiással, a szamaritanus asszony másokkal is megosztotta tapasztalatát, megfélekedvén arról, hogy sürgősen vízre volt szüksége, azért ment a kúthoz.

Az emberek ismerték az asszonyt. Láthatták magatartásának gyökeres változását, hogy szégyen- és félelemérzete elmúlt e találkozásnak köszönhetően, ezért ők is látni akarták Jézust (39. vers). Ellen White írta erről: „Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába.”³

Jézus mondta: „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra” (Jn 17:18). Isten kérése hozzánk az, hogy mindenkinek hirdessük az üdvösség örömhírét, akivel találkozunk. Pál ekképpen fejezi ki ezt az igazságot: „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról” (Csel 20:24). Más szavakkal, Pál szerint mindannyian Isten nagykövetei – misszionáriusai – vagyunk, akiknek az a küldetésük, hogy megosszák az Úr kegyelmét, amelyet a Krisztussal való megbékélés nyomán kaptak (2Kor 5:19).

A megbékélés üzenete

Már a kezdetben, amikor eljött, hogy az Édenkertben megkeresse a bűnbe esett embert, nagy Misszionáriusunk, Isten a megbékélés üzenetével érkezett. Az egész bibliai történelem folyamán Isten arra kérte mindenkori népét, hogy lépjen át minden kulturális, vallásos és társadalmi korlátot, és hirdesse a békéltető kegyelem üzenetét. Tanúk

Isten mindazt,
ami vagy, fel akarja
használni
küldetésében.

gyanánt olyan embereket használt fel, akikről nem gondolnánk, hogy képesek teljesíteni ezt a küldetést: a hazudozó Ábrahámot, a hitetlen Sárát, az álmodozó Józsefet, a félenk Esztert, a gyilkos cselszövést ki-fundáló Dávidot, a hirtelen haragú Jákobot, az ingerlékeny Jánost, a hitetlen Tamást, az áruló Pétert, a híveket üldöző Sault, a későbbi Pált, Máriát. A békéltető kegyelem üzenete megváltoztatta őket, ők pedig ennek eredményeként Istenért a feje tetejére állították a világot. Életük története ma is ihlető erővel hat az emberekre.

Isten elhívott minket, hogy teste részeként részt vegyünk küldetése végzésében. Micsoda előjog ez számunkra, hogy együtt dolgozzunk Istennel, hogy örök jelentőségű eredmények megvalósítói lehetünk, hogy hirdethetjük Urunk békéltető kegyelmét, és felkészíthetjük az embereket Jézus közeli eljövetelére! Ez a feladat odaszentelődést és kötelezettségérzetet követel a részünkről egy olyan világban, amely figyelmünk elterelésére törekszik, és az énközpontúságot erényrangra emeli. Istennek mindannyiunkra szüksége van, és együtt munkálkodást vár el tőlünk. Bizonyágtevésünk során olyan emberekkel fogunk találkozni, akiknek – egyedi adottságainknak köszönhetően – mi vagyunk a legalkalmasabbak a szolgálattetésben.

Isten egy olyan személyt rendelt Brian Nichols útjába, akinek bizonyágtevése különösképpen megérintette a szívét. Urunk minket is ugyanígy szeretne felhasználni, amennyiben készek vagyunk ezt megengedni Neki. Jézussal szerzett élettapasztalatainkat meg kell osztanunk az emberekkel. Elestél, megsebeztek, de vigasztalást és gyógyulást találtál Jézusnál? Mondd el! Mondd el, hogyan változtatta meg az életedet! Ez az üzenet, amit tovább kell adnod! Mi az, ami foglalkoztat, melyek a szenvedélyeid, mi az elhívásod? Isten mindazt, ami vagy, fel akarja használni küldetésében.

Isten mindenünknek egyedi módon nyilatkoztatta ki magát, egyedi tapasztalatokon vezetett keresztül, és egyedi küldetéssel bízott meg. Még ha úgy is éreznénk, hogy nincs, mit megosztanunk másokkal, vagy úgy gondoljuk, hogy hiányzik a megfelelő felkészültségünk, nincs olyan tisztségünk vagy társadalmi státuszunk, ami feljogosítana a bizonyágtevésre, mindannyian elmondhatjuk másoknak, mit tett értünk Isten. Nagyon tetszenek e tekintetben Ellen White-nak a két ördögös történetéhez csatolt magyarázatai (Mt 8:28–34; Mk 5:1–20). Íme, az egyik:

„A meggyógyult ördögösök voltak az első olyan miszionáriusok, akik által Jézus Dekapolisz vidékén az evangéliumot hirdette. Ezek az emberek csak rövid ideig hall-

gatták Jézus szavait. Egyetlen prédikációját sem hallották. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik naponta Krisztussal voltak. De elmondták azt, amit tudtak; amit ők maguk láttak, hallottak, és amit a Megváltó hatalmából megéreztek. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét Isten kegyelme megérintette. Az Úr erre a tanúságtételre szólít bennünket, amelynek hiányában pusztul a világ.”⁴

Isten gondoskodik arról, hogy azokkal az emberekkel találkozzunk, akiknek a mi bizonyágtevésünk a legértékesebb. Még a legalkalmatlanabb helyeken és a legkevésbé ígéretes szituációkban is Isten alkalmat kínál a hitvallásra, kegyelme és megbékélése üzenetének megosztására. Ha elmulasztjuk ezeket az alkalmakat, a saját vesztünkre teszünk. Végső soron a nagy megbízás (Mt 28:19–20) nem egy nagy javaslat, vagy egy nagy lehetőség, hanem minden keresztény kötelessége! Egy előjog, hogy együtt dolgozzunk Istennel e világmentő küldetésben. Kezdjük el ezt a szolgálatot ott, ahol élünk, azokkal az emberekkel, akik körülvesznek, vagy akikkel nap mint nap találkozunk!

Isten ma is dolgozik. Csatlakozol Hozzá?

1. *Time*, 2005. március 20. szám.
2. Interjú Katie Couric-kal, *Yahoo News*, 2015. szeptember 15.
3. Ellen G. White, *Jézus élete*, 195.
4. Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnymán*, 99.

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

1. Miért gondoljuk sokszor azt, hogy nincs mit megosztanunk a körülöttünk élőkkel?
2. Eszedbe jutnak-e további olyan bibliai személyek, akik látszatra alkalmatlanok voltak a miszionáriusi feladatra?
3. Hogyan találhatjuk meg azokat az embereket, akiknek szükségük van hallaniuk bizonyágtevésünket?

Cheryl Doss a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciája „Globális Misszió” Intézetének igazgatója.

Átalakító misszió

Írta
Gavin Anthony

Jézus hívása egy misszióra történő elhívás. „És monda nekik: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19). A tanítványokat azzal a céllal hívta el, hogy megtanítsa nekik, hogyan válhatnak misszionáriusokká. De hogyan formálható át néhány halászból élő férfi Isten felhatalmazott bizonyosságtevőjévé?

Amióta az eszemet tudom, mindig is Istent akartam szolgálni teljes szívemből. A Vele töltött idő alatt azonban Isten egy olyan váratlan és kihívásokkal teli utazáson vezetett keresztül, amely során egyre inkább tudatára ébredtem gyengeségeimnek és bűn iránti hajlamomnak. Miért engedte meg Isten, hogy a missziószolgálat iránti vágyam ellenére bűnös mivoltommal kelljen szembenéznem?

Azért, mert amikor elhív minket, hogy csatlakozzunk Hozzá a misszióban, Jézus az átalakulás utazásán vezet végig, amelynek első stációja az, hogy tudatosodik bennünk Tőle való teljes függőségünk.

Az átalakulás három lépése

Jézus keresztsége egy olyan folyamatot illusztrál, amely minden lelki átalakulás lényege, s amely válaszuk alapjául szolgál az elhívásra vonatkozóan: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28:19). A keresztség Jézust egy szolgálat útjára helyezte, ami feje tetejére állította a világot. Lukács evangélista említi, hogy miközben Jézus imádkozott, „megnyilatkozék az ég, és leszálla Óréa a Szentlélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lón a mennyből, ezt mondván: »Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!«” (Lk

3:21–22). Nyomon fogjuk követni e három egymás után következő lépést, amit e bibliavers összefoglal (a bűnös én halála, a felkészítő imádság és a Szentlélek kiáradása), valamint megvizsgáljuk, hogy e három lépés hogyan vezethet egy természetfeletti erővel teljes szolgálathoz. Vegyük tehát sorra őket!

Először is a bűnös én halála, amit Jézus alámerítés által történő keresztsége jelképez. A halál mindig az átalakulás kezdete, mivel általa hely szabadul fel Isten kinyilatkoztatása számára.

Nem szabad megfélemednünk arról, hogy „Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvallása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvedésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk.”¹

Jézus a halált a tanítványság feltételeként határozta meg: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztségét minden nap, és kövessen engem” (Lk 9:23). Jézus felkérése a kereszt viselésére nem egy nehéz tárgy hordozását jelenti, ami megnehezíti életünket, hanem egy az én feláldozására történő felhívás, Pál apostol szavainak vállalása: „Krisztussal együtt megfeszítettem” (Gal 2:20). Vagy ahogy Ellen White írta: „Azért, hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Énünknek meg kell halnia.”²

Nem követhetjük Jézust az életben, ha nem járulunk naponta énünk halálának helyszínéhez. Életünk ettől a pillanattól kezdve egy „élő áldozat” (Róm 12:1). Erre azonban önerőből képtelenek vagyunk, nincs olyan saját, belső, természetes erőforrásunk, hogy ezt megtegyük. Ezért megtörténhet, hogy Jézus szokatlan és emberileg kellemetlen ösvényeken fog vezetni, hogy tudatára ébresszen gyengeségünknek és bűn iránti hajlamunknak, és bátorítson mindenünket és teljes lényünket átadnunk Neki.

A második lépés a felkészítő imádság. Annak a ténynek a felismerése, hogy semmi jó nincs bennünk, imádkozásra

Amikor elhív
minket, hogy
csatlakozzunk Hozzá
a misszióban, Jézus
az átalakulás utazásán
vezet végig.

késztet. Kitartóan kérnünk kell Istent, hogy nyilatkoztassa ki magát számunkra. Szükségünk van arra a felkészítőre, amelyért Jézus a Jordán partján imádkozott: „Úgy tűnt, hogy a Megváltó a mennybe látott, amikor lelkét imában kiöntötte. Jól tudta, hogy a bűn mennyire megkeményítette az emberek szívét, milyen nehezen fogják küldetését megérteni és a megváltás ajándékát elfogadni. Erőért könyörgött az Atyához, hogy legyőzze hitetlenségüket, széttörje bilincseiket, melyekkel Sátán rabul ejtette őket, és leigázza érettük a megrontót.”³

Csakis a mennyből küldött természetfeletti erő képes az összetört embert hasznos eszközzé alakítani Isten számára, egyetemes terve megvalósításához. Ez az erő az őszinte, kitartó imára érkezik válaszként. „Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért.”⁴ Pontosan ezt illusztrálja a Szentlélek Jézusra történő kiáradása.

A harmadik lépés a Szentlélek kiáradása. Mi volt az eredménye a Szentlélek Jézusra történő kitöltetésének? Lukács két jelre hívja fel a figyelmünket. Először is azt mondja, hogy Jézus „visszatérel a Jordántól, és vitetik a Lélektől a pusztába negyven napig, kísértetvén az ördög által” (Lk 4:1–2). Jézus legyőzte Sátánt, mivel „telve volt Szentlélekkel”. A második jelet a következő szöveg tartalmazza: „Jézus pedig megtérel a Léleknek erejével Galileába... És ő taníta azoknak zsinagógaiban, dicsőítetvén mindenkéntől” (14–15. versek).

Jézus igazolja a zsinagógaiban megjelentek előtt a Szentlélek kitöltését: „Az Úrnak Lelke van én rajtam, mivel hogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (18–19. versek). A Szentlélekben való keresztség tette képessé Jézust arra, hogy legyőzze Sátánt, és mennyei erővel hirdesse az evangéliumot.

Mi is részesülhetünk a Szentlélek keresztségéből. Máté, Márk és Lukács is megemlíti Keresztelő János kijelentését, mely szerint Jézus Szentlélekkel fog keresztelni (Lk 3:16; Mt 3:11; Mk 1:8). Íme, hogyan azonosítja Keresztelő János Jézust: „Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szentlélekkel” (Jn 1:33).

Csakis isteni erő által

Misszionáriusi feladattal megbízott tanítványként én is teljes mértékben a Szentlélek keresztségétől függök. Olyan igazság ez, amelyet Isten egész életem folyamán igazolt. Húsz év óta a szívem a szó szoros értelmében egy külső erőnek – egy pacemakernek – köszönhetően dobog még mindig, mivel önmagában nincs elég erő benne. Lelkipásztor vagyok, és sajnós, sokszor megtörténik, hogy reggel úgy kelek fel, hogy megpróbálom saját erőmből végezni az Úr munkáját – egészen addig, amíg érzem, hogy valami nem megy. Ami fizikai értelemben (engem illetően) igaz, lelki értelemben is az. Isteni erő nélkül, amely rajtunk kívülről dolgozik, nem változhatunk át Isten jellemének és terveinek hiteles hírnökeivé.

De amikor Isten magával visz erre az utazásra, hogy megmutassa, hogy nélküle semmit sem tehetünk (Jn 15:5), hogy megtanítsa, hogy naponta meghaljunk énünknek, és egyre jobban vágyunk arra, hogy felkészítsen a misszióra, Jézus minden nap meg fog keresztelni minket Szentlélekkel. És ha ez megvalósul az életünkben, képesek leszünk bizonyosságot tenni lakónegyedünkben, olyan erővel, amelynek Sátán sem vethet gátat, és küldetésünk eredménye megannyi megváltozott élet lesz.

1. Ellen G. White, *Jézus élete*, 111.
2. Ellen G. White, *Bizonyosságtételek*, 5/219.
3. Ellen G. White, *Jézus élete*, 111–112.
4. Ellen G. White, *Az apostolok története*, 50.

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Mi a különbség az apostolokhoz intézett felhívás és a hozzánk intézett felhívás között?
- 2 Mit jelent a tűz általi keresztség?
- 3 Téged is végigvezetett Isten a mai szövegben említett három lépésen? Ha igen, hogyan?

Gavin Anthony,
lelkipásztor, Írország

Megértéssel és empátiával véghezvitt misszió

Írta
Ean Nugent

A megértés és empátia lelkületével bekapcsolódni a misszióba annyit jelent, mint elmondani az embereknek azt, amire a lelküknek szüksége van, oly módon, hogy megértsék.

„Elnézést, uram, ön üdvözült?” – kérdezték tőlem egy alkalommal. Éppen egy gyümölcsboltba készültem bemenni. Hátranéztem. Egy komoly fiatalember állt mögöttem, alig lehetett 20 éves.

„Tessék?” – kérdeztem vissza, mivel nem voltam biztos abban, amit hallottam.

„Tisztára mosta-e önt a Bárány vére?” – hangzott a következő kérdése.

Mielőtt igenlően válaszoltam volna, a buzgó evangélista két percben összefoglalta az evangéliumot, beszéde tele volt a vallásos zsargon kifejezéseivel. Végül sikerült meggyőzőm, hogy én már keresztény vagyok.

Akkor, a vásárlás alatt, elgondolkodtam a beszélgetésen. Csodáltam ennek a fiatalembernek a merészségét (látszott rajta, hogy nem félt a visszautasítástól vagy a rosszallástól), mégis zaklatottnak, sőt, szomorúnak éreztem magam. Hány embert menthetnék meg, ha ilyen lenne a hozzáállásunk?

De az újjászületett keresztényeken kívül hányan értik egyáltalán, hogy mit jelent „megtisztulni a Bárány vérében?” Ez a fiatal buzgó volt ugyan, de sajnos hiányzott belőle az emberek szükségletei iránti érzékenység. Közlési módszere lehet, hogy meghatott némelyeket, én mégis azt hiszem, hogy inkább összezavarta az embereket, és még a potenciális megtérteket is elűzte.

Beszéljünk az emberek nyelvén!

Amikor arra törekszünk, hogy teljesítsük küldetésünket, és hirdessük a világnak a kegyelem utolsó üzenetét, a legkönnyebb, ha saját tapasztalataink, személyes szükségleteink prizmáján keresztül tesszük. Mindezek dacára, ha nem értjük meg és nem közöljük ezt az üzenetet azok elvárásai szerint, akikhez közeledni szeretnénk, üzenetünk idegen lesz számukra. Törekednünk kell arra, hogy meg tudjuk, mi rokonszenves nekik és mi nem, milyen tapasztalatokon mentek keresztül, és melyek személyes szükségleteik. Ezek alapján úgy alakítjuk ki közlésünk módját, hogy beszédpartnereink megértsék üzenetünket.

Ezt a megközelítési módot Pál apostol szavaival foglathatnánk össze: „És a zsidóknak zsidóvá lettem... a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá... a törvény nélkül valóknak törvény nélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül... az erőtleneknek erőtelessé lettem... mindeknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket” (1Kor 9:20–22).

Pál arra törekedett, hogy előbb megértse azokat, akiket megszólítani készült: a zsidókat, a Törvény alatt élőket, a Törvényen kívülieket, végső soron minden embert, majd közlési módját ezekhez az embercsoportokhoz igazította. Jézus példája egy lépéssel még tovább megy. Miközben Pál – a fent idézett szövegben – embercsoportokat azonosít, Jézus ezt a módszert személyre szabottan alkalmazza.

Az Úr azt kívánja, hogy kegyelmének üzenete minden lélekhez a maga megértési szintjén jusson el. Ehhez pedig erőfeszítéseket kell tenni. Ez volt Krisztus módszere. Munkája nagyrészt személyes találkozások útján valósult meg. Megbecsüléssel fordult egyszemélyes hallgató-ságához. Megértette a szíró-főneciai asszonyt (Mk 7:24–30), a farizeust (Lk 11:37–44), a vámszedőt (Lk 19:1–10), a paralitikut (Jn 5:5–15), a parázna asszonyt (Jn 8:1–11), majd miután tisztában volt helyzetükkel, az ő szintjükön kezdett kommunikálni velük.

Ha sikeresek akarunk lenni a küldetésben, ezt a módszert kell alkalmaznunk. Először arra kell törekednünk, hogy családunk tagjait értsük meg, majd következhetnek szomszédaink, munkatársaink, barátaink, ellenségeink, és végül minden ember. Miután megértettük őket, az ő szintjükön kell közvetítenünk számukra Isten üzenetét.

Noha teljesen nem érthetjük meg a mellettünk élőket, tehetünk annak érdekében, hogy fejlődjünk ezen a téren. Tegyük fel magunknak a következő kérdéseket: Mi rokonszenves és mi nem az illető személyeknek? Mi a legnagyobb szükségük? Miután türelemmel megkerestük a válaszokat ezekre a kérdésekre, meg kell tudnunk, hogy válaszainkban és a közvetítendő üzenetben mi a kö-

zös. Mindezek után – Jézus megértését és empátiáját gyakorolva – képesek leszünk teljesíteni küldetésünket.

Jézus módszerének sikere

A Biblia számos olyan példát említ, amely ennek a módszernek az eredményességét igazolja. 2Sámuel 12. fejezetének leírása alapján Isten Nátán prófétát üzenettel küldte Dávidhoz. Hogyan tegye szóvá a hatalmas királynak vétké súlyosságát? Nátán tudta, hogy Dávid, aki egykor pásztor volt, szerette a juhait, tudta, hogy a 12. zsol-tár szerzője határozottan ellenezte a szegények elnyomását (5. vers). Miután tisztán látta, hogy melyek a Dávid tapasztalata és az átadandó üzenet találkozási pontjai, Nátánnak sikerült átadnia Dávidnak Isten üzenetét, aminek meg is volt a kívánt eredménye.

Egy másik ékes példa Jézus és a samaritánus asszony találkozása (Jn 4.). A találkozás eredményeként az asszony úgy jellemezte Jézust, mint aki „megmondott neki mindent, amit cselekedett” (Jn 4:29). Megértette, hogy a Messiással beszélt! (39. vers). Jézus természetesen nem sorolta fel egyenként az asszony bűneit, viszont utalt élete meghatározó eseményeire: félresikeredett házasságaira és törvényszegő kapcsolatára, amelyben élt, majd ezt követően egy tiszteletet és szeretetet tanúsító beszélgetés keretében közölte vele üzenetét. Meggyőzte őt, hogy ismeri élete rejtett titkait, és hogy barátként, irgalommal és szeretettel közeledik hozzá. Habár Jézusnak már a pusztja jelenléte is ítélet volt az asszony bűne felett, Jézus mégsem fedtte meg őt. Mindössze annyit mondott, hogy kegyelme képes teljesen megváltoztatni az életét. Az asszony meggyőződött Jézus szeplőtlen jelleméről, és feltevődött benne a kérdés, hogy vajon nem Ő a régóta várt Messiás?

Jézus és Nikodémus beszélgetése szintén ennek a módszernek a hatékonyságát igazolja (Jn 3.). Nikodémus legnagyobb szüksége nem az volt, hogy meggyőződjön Jézus messiási mivoltáról (Jn 7:50–52). A Megváltó azt is tudta, hogy művelt, vallásos ember lévén Nikodémus képes megérteni az evangélium üzenetét. Legnagyobb szüksége az volt, mint az egyszerű, „vallástalan” halászok vagy parázna asszonyok szüksége: el kellett ismernie, hogy szüksége van elméje teljes megújulására, élete céljainak, cselekedetei motivációinak gyökeres megreformálására. Egyszóval: újjá kellett születnie! (Jn 3:7)

A szeretet kényszerítő ereje

Ez a szempont egy felbecsülhetetlen értékű tanulságra hívja fel a figyelmünket. A megértés és empátia missziómódszerének alkalmazása nem azt feltételezi, hogy fülnek kedves üzeneteket közöljünk az emberekkel, és oly módon, ahogyan hallani szeretnék. Jézushoz hasonlóan azt kell elmondanunk az embereknek, amire a legnagyobb szükségük van, és úgy, hogy azt a lehető legjobban megértésük.

Mi az, ami kedves nekik, és mi, ami ellenszenves? Melyek voltak életük meghatározó tapasztalatai? Melyek

a legnagyobb szükségleteik a jelenben? Ha e kérdéseket figyelembe véve közelítjük meg őket, képesek leszünk megértést és empátiát tanúsítani irántuk. De mi az, ami motivál minket ebben a közeledésben? Pál szavai szerint, ez Krisztus szerelme: „Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket” (2Kor 5:14).

Amikor Jézus irántunk érzett megindító szeretetén elmélkedünk, természetes módon vágy ébred bennünk ugyanezzel a szeretettel közelednünk felebarátainkhoz. Jézus a számunkra legkedvesebb és legellenszenvesebb élmények, életünk legmeghatározóbb tapasztalatai és legnagyobb szükségei mentén közelít hozzánk. Ezt megfontolva, a magunk során nekünk is ekképpen kell kommunikálnunk embertársainkkal. Kérjük Istent, ígéreteibe kapaszkodva, hogy a Szentlélek által árássa el szívünket szeretetével (Róm 5:5), melynek túláradó mértéke természetes módon fog ösztönözni küldetésünk végzésében. Isten kegyelmének köszönhetően oly módon hirdethetjük az örök igazságot, hogy az valóban megéri barátaink, embertársaink szívét.

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Szerinted mi a legnehezebb az olyan emberek megközelítésében, akikkel nincs sok közös érdeklődési területed?
- 2 Van olyan barátod, aki nem osztja vallásos vagy kulturális nézeteidet? Jellemezd a vele való kapcsolatodat.
- 3 Honnan tudhatod, hogy mikor a legmegfelelőbb a „következő szintre” lépned Krisztust bemutató bizonyoságtévedésben?

Ean Nugent,
szoftver-fejlesztő,
Generál Konferencia

Szeretettel végzett misszió – Krisztus módszere –

A hatékony missziómunka öt feltétele

Írta
Gary Krause

Krisztus módszere megtanít arra, hogy az igazságnak testté kell válnia, és szeretetteljes módon találkoznia kell azok életével, akiknek szükségük van az üdvösségre.

1901-ben New York államban törvénybe foglalták az olcsó lakáshoz jutás feltételeit. E szabályozás célja az volt, hogy egészségesebbekké és biztonságosabbakká tegyék New York szegénynegyedének koszos lakásait. Ekkortájt omlott össze először a New York-i tőzsde. A város majdnem „elolvadt” története addigi legnagyobb kánikulájában. Éppen azokban a napokban érkezett a városba a 68 éves adventista úttörő-misszionárius, Stephen Haskell és felesége, Hetty. Az addig falusi környezetben élő házaspár a sűrűn lakott New York szívében kapott lakást, pár utcányira a Central Parktól. Haskell-t megrémítette a félelem, hogy elvesznek ebben az irdatlan embertömegben. „Testvéreim, imádkozzatok értünk!” – írta egyik levelében. „A címünk: 57. utca, 400, Nyugat-Manhattan, New York City.”¹

Haskell-nek és feleségének mostantól ez a betondzsungel lett az „otthona”. „Ebben a hét emeletes, két felvonós, szegényes épületben 53 család lakik” – írta egyik cikkében.² Minden bizonnyal jobban érezték volna magukat kétholdas telkükön Új-Anglia falusi környezetében. Ők azonban Ellen White tanácsát követték, és Krisztus gyakorlati módszerét alkalmazva úgy döntöttek, hogy az emberek közösségében élnek és szolgálnak. „A kereszténység a közvetlen társadalmi kapcsolatok révén léphet kapcsolatba a világgal”³ – írta Ellen White. „Sok munka vár elvégzésre, és tapasztalt munkásoknak kell oda költözni, ahol közvetlen kapcsolatba kerülhetnek a segítségre szorulókkal.”⁴ Kétségkívül ezt a módszert alkalmazta Jézus is. A Hetednap Adventista Egyház stratégiai terve, amely által meg akarja nyerni Krisztusnak a világot, egyértelműen ezt a módszert határozza meg követendőként. A hatékony misszió öt lényeges lépése közül a közösségbe való be-

épülés az első. Íme, az Ellen White által összegezett öt lépés:

1. A Megváltó elvegyült az emberek között, mint aki a javukat akarja.
2. Rokonszenvezett az emberekkel.
3. Gondoskodott szükségleteikről.
4. Megnyerte a bizalmukat.
5. Felhívást intézett hozzájuk: „Kövessetek Engem!”⁵

A Megváltó elvegyült az emberek között

Jézus nem elégedett meg azzal, hogy a mennyben maradjon, és távirányítással továbbítja az embereknek az üdvösséget. Ahogy János mondja: „És az Ige [Logos] testté lett és lakozék mi közöttünk” (Jn 1:14). A *Logos* szónak gazdag története van a görög és a zsidó hagyományban. A görögök számára filozofikus töltettel bírt, egy a világegyetemet egységben tartó elvet jelölt, amely mindent egyensúlyban, rendben és szimmetriában tart. A zsidó gondolatvilágban a *Logos* (a héberben *Davar*) Isten kinyilatkoztatására – szavaira és cselekedeteire – utal.

János Jézus jellemzésére használja. A szó rendkívül összetett és gazdag szemantikával rendelkezik. A görög olvasó azt értette alatta, hogy egy absztrakt, kozmikus elv egy személyben öltött testet. A zsidó olvasó az Istent fedezte fel általa, amint látható, emberi formát ölt. A testet öltés az Istenről szóló igazságot szó szerint kézzelfoghatóvá tette.

Amikor a földre jött, Jézus nem alakított ki magának egy jól látható főhadiszállást, várván, hogy megkeressék az emberek, hanem Ő maga ment az emberek közé. János azt mondja, hogy Jézus közöttünk „lakozott”. A görög *skenoo* szó jelentése: „sátrat ver”, „sátorban lakik” (lásd Jn 1:14). A *Logos* „sátrat vert” az emberek között. Ugyanazt a vizet itta és ugyanazt a táplálékot ette, mint a körülötte élő emberek, ha szomorú volt, emberi könnyeket hullatott.

Jézus beszélt a zsinagógákban is, de sokkal többször találkozott bűnös asszonyokkal a falvak kútjainál, meglátta a fára kapaszkodott vámszedőket, út menti porban ülő vakokat gyógyított. Holisztikus szolgálata által közeledett az emberekhez: tanította és gyógyította őket, prédikált nekik (Mt 9:35). Máté 8. és 9. fejezetében azt olvassuk Róla, hogy nem válogatott a zsidók és pogányok között, a férfiak

és nők, ifjak és idősek között. Az emberek megérintették Őt (Mt 9:20), és Jézus is megérintette az embereket (Mt 8:3.15; Mt 9:25–26). Tulajdonképpen annyira elvegyült a „bűnösök” között, hogy kora vallási vezetői meg is fedték Őt ezért (Mt 8:10–13).

A kereszténységet túl gyakran székesegyházak és teológiai szemináriumok falai közé zárják, hitvallásokba, nyilatkozatokba rekesztik. A Megváltó igazi otthona azonban az utca, a munkahely, otthonunk, életünk. Krisztus módszere megtanít, hogy küldetésünk nem az, hogy mágnesként imaházaink falai közé vonzzuk az embereket. Természetesen, istentiszteleteink otthonainak vonzóknak és barátságosoknak kell lenniük, programjainknak, prédikációinknak vonzaniuk kell az embereket, de gyülekezeteink legfontosabb szerepe nem ez. Ki kell képezniük és ki kell küldeniük tagjaikat a közösségbe, az emberek közé. Az igazság akkor válik élővé, amikor testet ölt, és testet öltvén találkozik a férfiak és nők, fiatalok és idősek életével. A hitelvek nagyon fontosak, de nekünk be is kell mutatnunk, hogyan valósulnak meg életünkben.

Jézus rokonszenvezett az emberekkel, és gondoskodott szükségleteikről

Ha Jézus példáját követvén elvegyülünk az emberek között, és megkeressük őket ott, ahol élnek, azt bizonyítjuk, hogy érdeklődünk a sorsuk iránt. Vagy ahogy Ellen White mondja: „Rokonszenveznünk kell velük.” „Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok” (Mt 9:36). Ha azt akarjuk, hogy szolgálatunk eredményes legyen, küldetésünket a szeretetnek és együttérzésnek kell motiválnia.

Jézus nem úgy vegyült el az emberek között, mint egy kereskedő, aki termékeit próbálja eladni, vagy mint politikus, aki a pártjába toboroz embereket. Ő élő Logosként jött közénk, hogy törődést és szeretetet tanúsítva gondoskodjon szükségleteinkről, s ez által kinyilatkoztassa számunkra az igazságot Istenről. A misszió motivációja nagyon fontos. Ahogy Pál apostol mondja: „Krisztusnak szerelme szorongat minket” (2Kor 5:14), ez az, ami ösztönöz. Függetlenül attól, hogy az egészségügy, a tanügy vagy a humanitárius szolgálat terén segítünk az embereknek, vagy csak egyszerűen felajánljuk a társaságunkat a magányosoknak, a Krisztus szeretete az, ami lelkesít bennünket.

Jézus megnyerte az emberek bizalmát

Ha Jézus példáját követjük a szolgálatban – az emberek közelébe férközünk, együttérzést tanúsítunk irántuk, és gondoskodunk róluk –, természetes módon megnyerjük a bizalmukat. Barátságunk, gondoskodásunk és törődésünk bizalmat szül bennük, s a bizalom kontextusában megnyílnak előttünk, és készségesek lesznek lelki

szinten kapcsolatot kiépíteni velünk. Ez nem egy mesterseges elmélet, hanem természetes következménye Krisztus módszere többi dimenziójának. Nem magától alakul ki, és önmagában nem elégséges. Imádkoznunk kell, hogy a Szentlélek vezessen el Krisztus módszere utolsó és egyben legfontosabb lépéséhez, amikor felhívást intézünk az emberekhez, hogy kövessék Krisztust. Keresnünk kell az alkalmakat, amikor megtehetjük ezt a lépést.

A Hetednap Adventista Egyház nem egy társadalmi érdekű, jótékonyági alapítvány. Minden cselekedetünk alapja szolgálatunk spirituális kerete és motivációja, akár ételt osztunk az éhezőknek, akár stressz-kontroll szemináriumot tartunk, vagy vegetáriánus ebédet szolgálunk fel.

Alapjaiban téves az a célzás, hogy az embereknek előbb el kell fogadniuk az üzenetünket, és csak azután élvezhetik fizikai gondoskodásunkat. Társadalmi szolgálatunk során tanúsított együttérzésünket nem szabályozhatják feltételek, viszont azt sem tehetjük meg, hogy a humanitárius gondoskodást különválasszuk a keresztény hitvallástól.

Jézus megkérte az embereket, hogy kövessék Őt

Az idők folyamán a hetednap adventisták nagy hangsúlyt fektettek erre az utolsó lépésre, tudniillik, hogy Jézus követésére buzdítsák az embereket. Több millió szemináriumot és nyilvános evangelizációs előadást tartottunk már, több milliárd oldalnyi irodalmat publikáltunk az igazságról! De mennyi figyelmet szentelünk a többi lépésnek? Krisztus módszere bármely lépésének átugrásával rövidzárlatot idézünk elő holisztikus munkájában. S a rövidzárlatok az erő elvesztését eredményezik.

A hitelvek nagyon fontosak, de nekünk be is kell mutatnunk, hogyan valósulnak meg életünkben.

Az 1900-as évek elején Ellen White dicsérte a krisztusi hollisztikus módszert alkalmazó San Francisco-i fiatal gyülekezet munkáját. A „Kaptárnak” nevezett közösség tagjai meglátogatták a betegeket és a szegényeket, ott-hont kerestek az árváknak, kereseti lehetőséget a munkanélkülieknek. Házról házra jártak, egészséges életmódot népszerűsítő órákat tartottak, advent irodalmat terjesztettek. Iskolát alapítottak a város központjában, orvosi missziót támogattak, házat építettek a misszionáriusoknak.

A polgármesteri hivatalhoz közel egy orvosi rendelőt állítottak üzembe, és nyitottak egy egészséges élelmiszereket árusító boltot. Ugyancsak a város szívében alapítottak egy kis vegetáriánus éttermet, amelyben a hét hat napján egészséges ételeket szolgáltak fel. San Francisco kikötőjében gondoskodtak a tengerészek szükségéről. És mintha mindez még nem lett volna elég, köztermekben evangélicizációs találkozók szerveztek.⁶ Munkásságuk több mint száz év elteltével is ragyogó példa számunkra arra vonatkozóan, hogy egy szeretet által motivált gyülekezet képes úgy tevékenykedni, ahogy azt Krisztus bemutatta.

Alkalmazzuk Krisztus módszerét!

Krisztus módszere nem mindig könnyű. Ma elég megnyomnunk egy távirányító kapcsolóját, és az autónk eltűnik kertvárosi házunk mélygarázsában! Az urbánus környezetben élők magukra zárják az ajtót, és csak ritkán találkoznak szomszédaikkal. A hosszú munkanapok kevés időt hagynak az ismerkedésre. De Krisztus módszere nem egy olyan esemény, amelyre időt kell szakítanunk, hanem az egyedüli út, amelyen járnunk kell. E módszer alkalmazásának érdekében egész életünket át kell alakítanunk.

A fontos az, hogy töltsünk időt a nem adventista emberekkel. Sétálni méss minden este? Nagyszerű! Hívd magaddal egy nem adventista ismerősödet, vagy ami még jobb, iratkozz be egy gyalogló klubba. Sok olyan közösség van, amelyhez csatlakozhatunk: hobbi-kertészekhez, bélyeggyűjtőkhöz, irodalmi csoportokhoz. Ugyanakkor besegíthetünk a humanitárius szervezetek munkájába is.

Mindennap eszel? Csodálatos! Keresd az alkalmakat, hogy együtt étkezz nem adventista barátokkal, ismerősökkel, akár otthon nálad, akár egy pizzázóban vagy étte-

remben. A legjobb kapcsolatok az együtt étkezések alkalmával alakulnak ki.

Nem gondoskodhatunk mások szükségéről, ha nem tudjuk, hogy melyek azok. Ezért meg kell ismernünk szomszédainkat, a velünk egy városban élőket. Töltsünk időt velük, közeledjünk hozzájuk, hallgassuk meg őket, tanuljunk.

Ellen White biztosít, hogy Krisztus módszere az egyedüli, amelyet igazi siker koronáz. „Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk... A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen!”⁷ Stephen és Hetty Haskell ismerte és alkalmazta is ezt a módszert, hasonlóképpen a San Francisco-i „Kaptár” is.

Mi ismerjük-e? Alkalmazzuk-e?

1. Stephen Haskell, az *Advent Review and Sabbath Herald* c. lapban, 1901. július 9., 14.
2. Stephen Haskell, *The Bible Training School in New York City*, az *Advent Review and Sabbath Herald* c. lapban, 1901. november 12., 11.
3. Ellen G. White, *Az evangélium szolgálói*, 480.
4. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 8/76.
5. Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnymán*, 143.
6. Ellen G. White, *Notes of Travel – No. 3: The Judgements of God on Our Cities*, az *Advent Review and Sabbath Herald* c. lapban, 1906. július 5., 8.
7. Ellen White, *A nagy Orvos lábnymán*, 143–144.

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Miért akarna valaki 68 éves korában misszionárius lenni?
- 2 Hogyan nyerhetik meg a félnék emberek az idegenek bizalmát?
- 3 A fentiekben felsorolt öt lépés közül szerintem melyik a legfontosabb?

Gary Krause,
az Adventmisszió igazgatója

Meggyőződéssel végzett misszió

Írta
Alain Coralie

Az első keresztényeknek azért sikerült könnyen felebarátaik szívéhez férkőzniük, mert ők maguk is meg voltak győződve az evangélium igaz és lényeges voltáról.

A személyes evangelizáció témájával foglalkozó könyvében (*How to Give Away Your Faith* [Hogyan oszd meg a hitedet]) Paul Little a hit terjesztését a következőképpen határozza meg:

„Az a mélyes meggyőződés, hogy a legnagyobb szíveség, amit másoknak tehetek, az, hogy Jézus Krisztushoz vezetem őket.”¹ Az első keresztények egy hangos „ámennel” fogadták volna ezt a definíciót. Bárhová mentek, olyan erővel és merészséggel hirdették hitüket, hogy vagy elbűvölték az embereket, vagy felzaklatták. Senki sem maradhatott közömbös bizonyágtévésük nyomán. Nem csoda, hogy hitük tarlótűzként terjedt, és egyetlenegy nap alatt több ezer embert nyertek meg!

Mi tette a korai keresztényeket ennyire hatékonyakká a missziómunkában? Mit tanulhatunk tőlük? Az egyik magyarázat az, hogy ők maguk is mélyen meg voltak győződve az evangélium igaz és lényeges voltáról. Meggyőződésüknek az szolgáltattott alapot, hogy az ő életüket is gyökeresen megváltoztatta Krisztus evangéliuma.

Senki sem szemlélteti ezt jobban Pál apostolnál, akinek csodálatos megtérési tapasztalata és későbbi szolgálata Isten átforgató erejét bizonyítja. Miután leírja Pál megtérésének történetét, a Biblia kijelenti: „És azonnal prédikálta a zsinagógákban a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. Álmélkodnak vala pedig mindnyájan, akik hallák, és mondanak: Nem ez-e az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz? Saulus pedig annál inkább erőt vón, és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus” (Csel 9:20–22).

Fentről származó meggyőződés

Pál megtérése leírásából kitűnik egy nagyon fontos tényező: damaszkuszi útján szerzett tapasztalata győzte meg őt arról, hogy Krisztus az Isten Fia, a megígért Messiás. Ez alakította új, keresztény identitását, és ez támogatta őt a missziómunkában. Megragadta őt Jézus (Fil 3:12), hogy választott eszközévé tegye, aki elviszi a népeknek az Úr nevét (Csel 9:15; 26:15–19; Gal 1:15–16).

Megtérése előtt Pál meg volt győződve arról, hogy a keresztények félrevezetett fanatikusok, istenkáromlók, akik semmi mást nem érdemeltek, mint a legkegyetlenebb büntetést. Megesküdött, hogy pusztítani fogja őket, és szárnyát szegi növekvő befolyásuknak (Csel 8:3). Buz-

gósága és üldöző lelkülete ellenére azonban Krisztus ki nyilatkozta magát neki (1Kor 15:8), és gyökeresen megváltoztatta az életét. Beavatkozásának eredménye az lett, hogy azonnal bátran hirdetni kezdte Jézust, aki élete, halála és feltámadása által hidat épített menny és föld között.

Krisztusra épülő meggyőződés

Pál tapasztalata megtanít arra, hogy az igazi hit és a hiteles bizonyágtéves csak akkor található meg, illetve sajtítható el, ha szemtől szembe kerülünk a feltámadt Krisztussal. Ezért feltétlenül szükséges, hogy mindannyiunk személyesen átéljük a damaszkuszi út tapasztalatát. Lehet, hogy nem lesz ugyanolyan drámai az élmény, mint volt a Pál esetében, de találkozunk kell Krisztussal! Ez az elengedhetetlen feltétele annak – a legmagasabb minősítés ahhoz –, hogy másoknak is hirdethessük az evangéliumot. Nem hirdethetünk olyasvalamit, amit mi magunk sem tudunk. Csak arról tehetünk bizonyágot, amit mi magunk is megtapasztaltunk. E nélkül az ismeret nélkül hitünkbelől hiányozna az erő, tanúságunknak szinte semmilyen befolyása nem lenne.

Nem arra hívtunk el, hogy embertársainknak mindössze a hitelveinket mutassuk be. Nekünk Krisztust kell hirdetnünk. Ellen White egyértelműen nyilatkozott ebben a kérdésben: „Az összes meggyőződéses keresztény közül az adventistáknak kell a legjobban bemutatniuk a világnak Krisztust, a megváltás központi erejét.”²

Pál is így tett. Megtérését követően „azonnal prédikálta a zsinagógákban a Krisztust, hogy Ő az Isten Fia... és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus” (Csel 9:20–22). Később Athénban is prédikálta „Jézust és a feltámadást” (Csel 17:18).

Az Apostolok cselekedetei 9. és a 17. fejezetei legkevésbé három dolgot hangsúlyoznak arra vonatkozóan, hogy hogyan teljesítsük meggyőződéssel küldetésünket.

Pál minden alkalmat kihasználta Krisztus hirdetésére. Pál számára az evangelizáció nem egy alkalmi program volt

a gyülekezetben. Pálnak ez volt a szenvedélye! Kereste az alkalmas pillanatokat, hogy bizonyosságot tehesen. Hasonlóképpen az adventisták számára sem választható tevékenység Krisztus hirdetése, hanem kötelesség! Ha egyszer már találkoztunk a feltámadt Krisztussal, nem maradhatunk szótlanak, tétlenek. Mindennapi keresztény kötelességünk missziót végeznünk, akár azt választjuk, hogy bizonyosságot teszünk szomszédainknak vagy munkatársainknak, akár azt, hogy irodalmat terjesztünk, szegényeken segítünk, vagy bibliaórákat tartunk. Oly sok módon hirdethetjük Krisztust! Válasszuk ki azt a missziómódszert, amely a legjobban illik képességeinkhez és vérmérsékletünkhöz.

Amikor hallgatóságra talált, üzenetét hallgatói szintjéhez igazította. Függetlenül attól, hogy a zsinagógák buzgó zsidóihoz, a piactéren sétáló emberekhez, vagy az Areopág pogány filozófusaihoz beszélt, Pál az ő területükön közelítette meg őket. Mit üzen ez számunkra? Azt, hogy nem befolyásolhatjuk a világot, ha nem veszünk részt a társadalom életében. Visszatartás és előítéletek nélkül kell közelnünk az emberekhez. Találkozunk velük saját környezetükben, tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy megértsük őket, s ily módon megérinthessük szívüket.

Ellen White ekképpen írt erről: „Sikeretek nem annyira az ismeretektől vagy magyarázatoktól függ, mint inkább attól a képességtől, hogy meg tudjátok-e találni az utat a szívekhez.”³ Ez volt Pál stratégiája. Bárhová ment, az emberek megértésére törekedett, vallásuk, kultúrájuk megismerésére, eladdig, hogy költöik verseiből is idézni tudott (Csel 17:28). Ami Pál apostol számára érvényes volt, a mi esetünkben is érvényes lehet, ha komolyan vesszük küldetésünket.

Pál beszélgetett az emberekkel, és racionálisan érvelt, amikor megpróbálta bizonyítani az evangélium igaz és jelentős voltát. Számunkra, ma élő adventisták számára van ennek az elvnek egy különleges alkalmazhatósága. Elsősorban is nem szükséges felfüggeszteni saját gondolkodási rendszerünket, amikor vallomást teszünk hitünkről. Ellenkezőleg! A keresztény hit racionális! Nyitott a legapróbb részletekre kiterjedő elemzések előtt is. Másodszorban lényegesen fontos, hogy tisztában legyünk saját hitelveinkkel, ha azt akarjuk, hogy hatékonyan közvetítsük azokat másoknak. Szükséges, hogy racionálisan mi magunk is elemezzük hitelveinket. Ismernünk kell dogmáinkat, mielőtt másoknak magyaráznánk, illetve mások támadásaival szemben védenénk azokat. Mindezek ellenére hitünk megvallása nem lehet tisztán egy intellektuális gyakorlat, nem redukálható ésszerű érvek érvényesítésére. Nekünk végső soron az a célunk, hogy Megnyerjük az embereket Krisztusnak.

A Biblia is erre buzdít: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel” (1Pt 3:15). Ezt

valaki a következőképpen fogalmazta meg: „Az embereket mindaddig nem érdekli, mennyit tudunk, míg nem érzik, mennyire foglalkoztat őszintén az életük.” A missziózás egyaránt feltételez merész kijelentéseket és megindító együttérzést.

Foglalj állást!

Krisztusba vetett rendíthetetlen hitének köszönhetően Pál szótlannal elviselte a gúnyt, a testi bántalmazást, a hájtörést és végül a mártírhalált. Másfél évezreddel később, a német reformátor, Luther Márton is találkozott Krisztussal. Oly mértékben meg volt győződve arról, hogy Krisztus az Úr, hogy amikor szembe kellett néznie üldözőivel a Worms-i birodalmi gyűlésen, a következőket mondta: „Itt állok, másként nem tehetek. Isten engem úgy segítsen! Ámen!” Pálhoz hasonlóan Luther nemcsak a hite megvalósására volt felkészülve, hanem kész volt meg is halni bizonyosságáért. A meggyőződéssel véghezvitt küldetés ilyen szintű elkötelezettséget követel!

1. Paul Little, *How to Give Away Your Faith* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2008), 41.
2. Ellen G. White, *Az evangélium szolgálói*, 156.
3. Ellen G. White, *Az evangélium szolgálói*, 193.

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Ha azonosítanod kellene életed legmeghatározóbb változását, amelyet Krisztus vitt véghez benned, mi lenne az? Hogyan osztanád ezt meg másokkal is?
- 2 Városodban hova mennél, hogy olyan emberekkel találkozhass, akikkel vallásról, filozófiai kérdésekről beszélgethetsz?
- 3 Egyetértesz-e a következő kijelentéssel: „Hitünk megvallása nem lehet pusztán egy intellektuális gyakorlat”? Miért igen, vagy miért nem?

Alain Coralie,
a Közép- és Kelet-Afrikai
Divízió titkára

Az átalakító misszió

Írta

Ben és Mary Maxson

Cselekedetek 2:42–47 verseiben egy csodálatos misszióközösséget ismerhetünk meg. Tagjai az apostolok tanításait követték, megosztották egymással táplálékukat, vagyonukat, testvéri kapcsolatot ápoltak egymással, minden nap dicsőítették Istent, és állandóan újabb tanítványokat fogadtak be szervezetükbe.

Lenyűgöző kép! Elmúlt a Pünkösöd, de a Szentlélek továbbra is velük maradt, és tovább folytatta munkáját. Isten valami újra készült: megalapítani a keresztény egyházat. A történelemben először a világ szemtanúja lehetett annak, hogy mi történik, amikor Isten különböző környezetből és kultúrából származó embereket összegyűjt, és megalapítja egyházát – Krisztus testét.

Az eseményre Jeruzsálemben került sor. Egyedül Isten tehetett ilyen csodát. Isten egyháza nem csupán összegyűjtött emberek közössége, különböző érdekek mögé felsorakozó személyek csoportosulása vagy klubja. Az egyház egy olyan közösség, amely meghaladja az emberek alapította társaságok dinamikáját. Egy élő szervezet, amelynek Feje Jézus Krisztus, s amely a Krisztussal való élő kapcsolat eredménye. Ez a kapcsolat olyan közösséget hoz létre, amelynek identitását Krisztus adja. Az újonnan megtért hívek beépülnek ebbe a szervezetbe, és életük új értelmet nyer. Egy olyan hely ez, ahol él a hívekben a közösséghez tartozás érzése, egy hely, ahol lelkileg növekedhetnek.

Bizonyágtevés napjainkban

A társadalmi szolgálat felé orientált tevékenységek vonzóak. Penny Stratton tapasztalata a kaliforniai Paradise-ban működő hetednapú adventista gyülekezettel szemlélteti, mi történik, ha a gyülekezet közössége részt vesz a misszióban.

Penny akkor került először kapcsolatba a Paradise-i gyülekezettel, amikor használni kezdte az imaház udvarán található kutat. Miután négy évig a mi vizünket itta, felébredt benne a kíváncsiság. Többet akart megtudni rólunk, ezért információkat keresett a gyülekezetünkről az interneten. Értesüléseit a munkatársaival is megosztotta. Látogatni kezdte istentiszteleteinket, és a fiát, Elijah-t is magával hozta a szombatiskola óvodás csoportjába. Felajánlotta, hogy segít, és uzsonnát is hoz a gyermekeknek.

A személyes bizonyágtevés erősíti a meggyőződést. Dottie Chinnock, az óvodás csoport tanítója a szombatiskolában, megbarátkozott Penny-vel, és meghívta egy közös, gyülekezeti ebédre. Szeretettel vették körül kisfiát, Elijah-t, és ez a szeretet őszinte volt és gyakorlatias. Penny mindenkit, aki az asztal körül ült, megkérdezett, hogy miért

lett adventista, és mindannyian elmondták saját tapasztalatukat arról, hogy hogyan változtatta meg Jézus az életüket. Beszámolóikban Penny a Lélek gyümölcseit látta megnyilatkozni.

Egy adventista hölgy, foglalkozása szerint gyümölcs- és zöldségárus, aki egy ideig kimaradt a gyülekezeti életből, elmondta, mennyire örvendett, amikor újra járni kezdett az istentiszteletekre. Penny több mint tíz éve ismerte ezt a nőt, és tudta, milyen nehézségeken ment keresztül. Életében, magatartásában akkor állt be változás, amikor újból rendszeresen járni kezdett az imaházba. Isten vitte véghez benne ezt a pozitív változást. Az asszony a gyermek-szombatiskolai tevékenységet méltatta, a módszereket, amelyeket ott alkalmaztak, hogy a legkisebb gyermekek is megérthessék a leckéket. Penny-t e szavak is bátorították.

A bibliatanulmányozás átalakító ereje. Penny-t lenyűgözték az istentiszteleteken bemutatott bibliai igazságok. Dottie meghívta Penny-t a szombatiskola női csoportjába, amelyet reggel 7 órakor kezdtek, s ahol megbarátkozhatott a jelenlévő asszonyokkal. Olyan embereket ismerhetett meg, akik éltek az igazságot. Közben Dottie és Penny barátsága tovább mélyült, Dotty meghívta Penny-t a gyülekezet jótékonyági csoportjába, amely a „Táplálék barátainknak” nevet viselte. Penny egyre több feladatot vállalt a gyülekezet társadalmi szolgálatából, és tette ezt szíve teljes meggyőződéséből. Jelenleg a diakónia-szolgálatban tevékenykedik (a vendégeket fogadja), és részt vesz egy bibliatanulmányon, melyet egy lelkész vezet, hogy jobban megismerje Istent. Ekképpen nyilatkozik Istennel való kapcsolatáról: „Isten bebizonyította nekem jelenlétét, megáldott lelki növekedéssel, és folyamatosan vezet a lelki fejlődés útján. Megváltoztatta gondolkodásmódomat, amelyet most már a kegyelem perspektívája határoz meg.” Penny elmondta továbbá, hogy ez a gyülekezet döntő szerepet játszott abban, hogy olyan emberekkel ismerkedhetett meg, akik által megláthatta Istent. Ilyen a Krisztus teste.

Isten egyháza
egy olyan hely,
ahol él a hívekben
a közösséghez tartozás
érzése, egy hely,
ahol lelkileg
növekedhetnek.

Penny továbbra is láthatja, hogy Isten jelen van az ő életében. A Szentlélek dolgozik a szívében. Sose gondolta volna, hogy egy kis friss ivóvíz alkalmat fog kínálni számára megosztani történetét másokkal, hogy megtanul Istennel járni, vagy hogy bizonyítványával embereket fog befolyásolni. Ez Krisztus teste: mind Penny köré gyűlnek szeretettel, és cselekedeteik által segítik, hogy elmélyítse kapcsolatát Istennel.

Következtetés

Az átalakító küldetés receptje. Hogyan válhat egy gyülekezet oltalmazó, biztos közösséggé, amelyben az újonnan megtértek növekedhetnek, és felfedezhetik a saját helyüket a misszióban? Minden azzal kezdődik, hogy Jézusra kell szegezünk a figyelmünket.

„A keresztyének számára van egy magasabb, nemezebb élet, mint amit sokan közülük a jelenben is élnek. Ez a Krisztusban megújult élet. Csak akik szüntelenül a kegyelemmel és igazsággal teljes Krisztusra néznek, élhetik ezt az életet. Őrá tekintvén, dicsőségről dicsőségre elválóznak az Ő képmására.”¹

Egyedül Isten képes megvalósítani mindazt, amit egyházát illetően cselekedni szándékszik. Tudja, hogy mi a szándéka népével: egy együtt növekvő és dolgozó egyházat akar látni, amely a szeretetben épül és fejlődik (Ef 4:15–16).

Mit tehetünk tehát ennek érdekében? Hogyan lehetünk Isten gyülekezete, ahol az újonnan megtértek növekedhetnek lelkileg, és aktív szolgálattevőkké válhatnak az egyház küldetésében. Az alábbiakban öt, a Biblián alapuló vezérelvet vázolunk fel e tekintetben:

Erősítsétek meg az újonnan megtérteket Krisztussal való kapcsolatukban! Segítsétek őket eljutniuk az igazság megértésétől a lelki növekedésre Krisztusban. Szükségük van valakire, aki megtanítsa őket imádkozni, Bibliát olvasni, hogy növekedhessenek Krisztusban (1Thess 2:7).

Gyülekezetetek legyen egy figyelmes, gondoskodó közösség, amelyben az új tagok biztonságban érezzék magukat; biztonságban, hogy lelkileg fejlődhessenek, biztonságban, hogy harcolhassanak a próbákkal, és néha el is essenek. Mivel mindannyian Krisztus testének részei vagyunk, miközben együtt vándorolunk az élet útján, együtt kell éreznünk egymással, viselnünk kell egymás terheit (1Thess 5:11).

Segítsétek az újonnan megtérteket (de a régiekről se feledkeztek meg!), hogy kapcsolatot teremthessenek a doktrinális igazság és Jézus között. A doktrínák akkor válnak igazán relevánsakká, amikor segítenek jobban megismernünk Jézust, és lelkileg növekednünk Benne (Jn 14:6).

Bátorítsátok az új tagokat, hogy mondják el megtérésük tapasztalatát, mondják el, mit tett értük Jézus. Küldetésünk segíteni másoknak, hogy megismerjék Jézust, és együtt járjanak Vele. Ezt azzal érjük el a legjobban, hogy elmondjuk saját tapasztalatunkat Jézussal (Lk 8:39).

Kérjétek meg mind az új, mind a régi gyülekezeti tagokat, hogy kapcsolódjanak be a szolgálatba. Kérjétek meg őket, hogy azokon a területeken kapcsolódjanak be a munkába, amelyek a legjobban érdeklik, vagy amelyek a leginkább aggasztják őket, majd segítsétek felfedezniük, milyen lelki ajándékokkal rendelkeznek. Hozzátok őket kapcsolatba olyan gyülekezeti tagokkal, akik már részt vesznek a missziómunkában, s akikkel együtt dolgozhatnak. Segítsétek nekik fejleszteniük és a munkában alkalmazniuk képességeiket, majd figyeljétek meg, mit fog tenni velük Isten (Ef 4:11).

Istennek van egy álma, ami az Ő egyházát illeti. Te is, én is szereplünk ebben az álomban. Isten fel akar minket használni arra, hogy másokat is szereplőivé tegyünk ennek az álomnak.

Kívánságom az, hogy Isten egyháza legyen az, aminek lennie kell!

1. Ellen G. White, a *Signs of the Times* c. lapban, 1903. március 11.

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Mit kell tennie a gyülekezetnek ahhoz, hogy biztonságot és oltalmat nyújtó közösség legyen az újonnan megtértek számára, akik ily módon növekedhessenek a lelkiség terén, és felfedezhessék saját szerepüket a missziószolgálatban?
- 2 Melyek azok a lépések, amelyeket meg kell tennünk annak érdekében, hogy megtanítsuk az embereket imádkozni?
- 3 Kinek köszönhetően ismerted meg Krisztust és az Ő egyházát? Egy-két mondatban jellemezd az illető személyt.

Ben és Mary Maxson

a kaliforniai Paradise adventista gyülekezetet tagjai, Ben egyben a gyülekezet lelkipásztora is.

A győzedelmes egyház

Ama dicsőséges nap siettetésén dolgozunk

Írta

Ellen G. White

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, melyen keresztül eljutatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát.

Közel ezerkilencszáz esztendő múlt el azóta, hogy az apostolok megpihenhettek, munkájukat befejezték. Fáradozásaik, Krisztusért hozott áldozataik története azonban még mindig legértékesebb kincse az egyháznak. A Szentlélek vezetése alatt örökítették meg az ihletett írók a történelem ezen eseményeit, hogy Krisztus követőit minden korszakban nagyobb buzgalomra és komolyságra készítsék, Üdvözítőjükért végzett tevékenységükben.

A tanúk első nemzedéke

A tanítványok teljesítették Jézus megbízását. Midőn a keresztes hírnökei szerzetesséjjel járva hirdették az evangéliumot, Isten kinyilatkoztatta dicsőségét, oly mértékben, ahogy halandó emberek még sohasem láthatták. Az apostolok a Szentlélek segítségével olyan munkát végeztek, amely a világot alapjaiban rengette meg. Egyetlen nemzedék alatt eljuttatták az evangéliumot minden néphez.

A kiválasztott apostolok szolgálata dicső eredményeket értelt. Hivatásuk kezdetén, néhányan még tanulatlan emberek voltak, azonban fenntartás nélkül szentelték életüket Mesterüknek. Tanításai által felkészültek a rájuk bízott nagy mű vezetésére. (...) Életük Krisztussal volt elrejtve Istenben. Énjük beleolvadt, elmerült a végtelen Szeretet mélységeiben.

A tanítványok olyan férfiak voltak, akik bensőséggel beszéltek és imádkoztak, akik megragadták Izráel erősségét, akik erősek voltak az Úr erejében. Mily közel álltak Istenhez! Mily szorosan egybeforrt személyes vágyuk Isten trónjával. Istenük örökkévaló. Dicsősége volt dicsőségük. Igazsága volt igazságuk. Minden támadás, mely az evangéliumot érte, mélyen belehasított lelkükbe, és lényük minden erejével küzdöttek Krisztus ügyéért. Bátran hirdették az élet Igéjét, mert Isten fentről, a mennyből kente fel őket.

A világ legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberi lények által megnyilvánuljon.

Sokat reméltek, és sokra is vállalkoztak. Krisztus kinyilatkozta magát előttük, és Hozzá tekintettek fel vezető-sért. Igazságismeretük, erejük, hogy az ellenségeskedéssel szembeszálljanak, arányban állt azzal, ahogy Isten akaratához alkalmazkodtak. Jézus Krisztus, Istennek bölcsessége és ereje volt minden beszédük tartalma. Nevét

– az egyetlen nevet az ég alatt –, mely embereket üdvözíthet, felmagasztalták. Miközben hirdették Krisztus, a feltámadott Megváltó tökéletességét, szavuk szíveket indított meg, férfiakat és nőket nyert meg az evangélium számára. (...)

Nem saját erejükben végezték munkájukat az apostolok, hanem az élő Isten hatalma támogatta őket. Munkájuk nem volt könnyű. A keresztény egyházat megalapozó munka sok nehézséggel, viszontagsággal és keserű csalódással járt. A tanítványok, munkájuk közben, állandóan nélkülözéseket, rágalmakat és üldözéseket szenvedtek el, de életüket nem kímélték, nem volt drága előttük, örvendtek, hogy Krisztusért szenvedhettek. (...)

A biztos fundamentum

Az apostolok a Krisztus által lefektetett alapra építettek fel Isten egyházát. Az Ige a templomépítést gyakran használja jelképpül a gyülekezet épülésének szemléltetésére. (...)

Péter mondja, amikor e templom építéséről szól: „Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott becses kőhöz, ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek, a Jézus Krisztus által” (1Pt 2:4–5).

Az apostolok a zsidó és a pogány világ kőbányáiban dolgoztak, hogy onnan köveket bányásszanak ki, és a fundamentumra helyezhessék. Pál az efézusi hívőkhöz intézett levelében mondotta: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus; akiben az egész épület szép renddel rakattatván növekedik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt

építtettek Isten hajlékává a Lélek által” (Ef 2:19–22).

Az apostolok a biztos fundamentumra építettek, az örök Sziklára. Erre az alapra helyezték azokat a köveket, amelyeket a világ bányáiból vájtak ki. Az építők azonban nem munkálkodhattak zavartalanul. Krisztus ellenségei rendkívül megnehezítették munkájukat...

Kegyetlen üldözés

A legkiválóbb építők közül azonban egyik a másik után esett el az ellenség keze által. Istvánt megkövezték, Jakabot fegyverrel ölték meg, Pált lefejezték, Pétert megfeszítették, Jánost száműzték. Mindezek ellenére a gyülekezet növekedett. Új munkások léptek az elesettek helyébe, és továbbra is épült kő köre az épület alapzatán. Így épült fel Isten egyházának temploma.

A keresztény egyház megalapítását az ádáz üldözés évszázadai követték. Azonban sohasem volt hiány olyan férfiakban, akik Isten templomának építését többre értékelték saját életüknél...

Az igazság ellensége mindent elkövetett, hogy akadályozza a mű építését, melyet az Úr építőmestereire bízott. Isten azonban „nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül” (Csel 14:17). (...) Az építőket megölhették, de a munka ment előre. A valdensek, Wycliffe, Huss és Hieronymus, Luther Márton és Zwingli, Cranmer, Latimer és Knox, a hugenották, Wesley Károly és János, valamint a többiek serege, olyan anyagot gyűjtöttek az alapra, amely kitart mindörökké. A későbbi évszázadok alatt viszont mindazok hozzájárultak a mű felépítéséhez, akik nemes lelkűen közreműködve terjesztették Isten Igéjét a civilizált világon és a pogány országokban is. Munkálkodásukkal utat nyitottak az utolsó nagy üzenet hirdetésének...

E templom építésében része volt Pálnak, a többi apostolnak, valamint az összes, azóta élt igazaknak. (...) Akik így építenek Istennek, azokhoz Pál apostol bátorító és intő szavakat intéz: „Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül” (1Kor 3:14–15). Az a keresztény, aki hűen

tárja fel az élet Igéjét, aki a szentség és békesség útjára vezet nőket és férfiakat, olyan anyagot helyez az alapszatra, mely mindörökké megmarad. Isten országában pedig mint bölcs építőmestert tisztelik. (...)

Miként Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma gyülekezetének tagjait is. Ugyanaz a hatalom, amellyel az apostolok rendelkeztek, számukra is létezik. Ha Isten az ő erősségük, akkor együttműködik velük, és munkájukban nem lesz hiábavalóság. Ismerjék fel, hogy arra a műre, amelyben munkálkodnak, Isten nyomta rá pecsétjét. (...)

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, melyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal lelkületét és jellemét. A világnak pedig legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberi lények által megnyilvánuljon. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

Isten eszköze

Az egyház Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti és hű marad Hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izráel Istenét, a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalmat.

Isten és ügye iránt érzett buzgóságuk készítette a tanítványokat, hogy nagy erővel tegyenek tanúságot az evangéliumról. Vajon a mi szívünket ne készítse-e hasonló buzgalom, hasonló elhatározás, hogy hirdessük a megváltó szeretetet, és beszéljünk Krisztusról, a Megfeszítettéről? Valamennyi kereszténynek kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem siettesse is Krisztus második eljövetelét.

Ha a gyülekezet magára öltene Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne mindennemű közösséget a világgal, akkor a fénylő és dicső nap hajnala virradna rá. Istentől nyert ígéretei örök időkre szólnak. (...) Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatták is, haladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, fokozott erővel ruházza fel, hogy a befolyás annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, mely a legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át diadalmaskodik.

Az egyház valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, melyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát.

Mi volt az, ami Isten Fiát fáradságos és áldozatos életén át támogatta? Látta lelke munkájának gyümölcseit, és megelégedett. Az örökkévalóságba pillantva látta azok boldogságát, akik az Ő megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek. Hallotta a megváltottak ujjongását. Hallotta énekelni a vére árán megváltottakat: Mózes és a Bárány énekét zengték.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, melyek nagyon becsesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, mely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, és kitüntetésnek veszik, ha Érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak e szavak: „Jertek, én Atyámnak áldottai”, leteszik koronáikat a Megváltó lábaihoz, és így kiáltanak fel: „Méltó a megölelt Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat... A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön-örökké” (Mt 25:34; Jel 5:12–13).

Ott a Megváltottak üdvözlik azokat, akik fáradozásaik árán a Megváltóhoz vezették őket, és valamennyien egye-

sülnek Krisztus dicsőítésében, aki meghalt, hogy emberi lények az Isten életéhez hasonló, magasabb rendű életet elnyerhessék. A küzdelem befejeződött. A nyomorúság, viszontagság és harc véget ért. Az egész menny visszhangzik a megváltottak győzelmi énekeitől, midőn örömmel zengik: „Méltó, méltó a Bárány, mely megölelt és él, a diadalmas Győző!”

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Te is küzdesz Krisztus ügyéért lényed minden erejével, ahogy a tanítványok is tették? Ha nem, miért nem?
- 2 Krisztus apostolai sokat reméltek, és ezért sokat is próbáltak. Mi az a két-három dolog, amit Isten ügyéről alkotott látásod szélesítése érdekében megtehetsz?
- 3 El tudod képzelni, milyen lesz a mennyországban?

A fenti szöveg részlet az *Apostolok története* című könyvből. A hetednapos adventisták hiszik és vallják, hogy Ellen G. White (1827–1915) rendelkezett a *Prófétaság Ajándékával*, és 70 éves szolgálata alatt gyakorolta is ezen Istentől kapott képességet.

A mindenki számára lehetséges misszió

Írta
Teodor Huțanu

A názáreti Jézus a kor Jeruzsálemének vallási vezetői számára meglepő dolgokat mondott és cselekedett, ami valamelyest érthető is volt, az viszont, hogy az egyszerű, műveletlen emberek félelem nélkül tettek bizonyosságot „a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit *megfeszítettek, de* akit Isten feltámasztott halottaiból” (Csel 4:10), valósággal minden képzeletet felülmúlt! Mi több, ezek a bátor misszionáriusok meg voltak arról győződve, hogy Isten felhatalmazta őket, hogy hirdessék a keresztre feszített és feltámadt Krisztust, még az életük árán is! Elkötelezettségüket fanatizmusként könyvelték el, s a hivatalos, kegyetlen megtorlások gépezete azonnal működésbe lépett ellenük.

Ebben a kontextusban szólítja meg a megöletett, feltámadt és mennybe menendő Jézus a túlbuzgó farizeust, a keresztények első számú ellenségét: „Saul, Saul, mit kergetsz Engem?” (Csel 9:4). A földre roskadt, reszkető, látását veszítő férfi, aki addig a napig üldözte a keresztényeket, most ő is áldozattá vált, kézen fogva vezették Damaszkuszba. Majd ugyanaz a mennyei hang megszólítja a keresztény Ananiást, aki miután felocsúdott a csodálkozásból, engedelmeskedik a parancsnak, és találkozik Saullal az Egyenes utcában. Testvérnek szólítja őt, és hozzájárul az első század legnagyobb misszionáriusának és teológusának a krisztusi küldetés útján történő elindításához.

A felhatalmazás értékű elhívás

A keresztre feszítés nem vetett véget a názáreti Tanító mozgalmának. Ellenkezőleg! A Megváltó mennybe emelése után egy hosszú névsor jelöli mindazokat, akiket Isten testet öltött Fia elhívott: Péter, János, Ananiás és Pál meghallják a mennyei hangot, amely küldetésüket irányítja, és a meghatározott időpontban színre lépnek. Átlagos emberek, akik immár úgy cselekszenek, mint Uruk és Megváltójuk!

Akárcsak a társai Saul, mi is dolgainkat végezzük, nekilátunk terveink megvalósításának, majd hirtelen Isten megszólít, összeesünk és megvakulunk. Isten ekkor elhív minket, hogy az Ő ügyét szolgáljuk. Ekképpen csatlakozunk mi is az üdvösség történetének írásához. Isten csapataba olyan személyek sorakoznak fel, akiknek múltja semmi jót nem ígér, jelentéktelen, vitatható képességű emberek, akik viszont teljesíteni akarják Isten emberiségét mentő küldetését!

„Bárki, aki elfogadta Krisztust, egyben elhívást is kapott, hogy felebarátai üdvösségéért dolgozzon” (Ellen G. White, *Apostolok története*, 72).

Elhívottak a küldetés teljesítésére

A misszionáriusi hivatás mindenki számára adott, aki a Szentlélek által vezetettve átlépi Isten házána küszöbét. „Minden igazi tanítvány misszionáriusként születik Isten országába” (*Jézus élete*, 173). Habár második természetévé válik, a küldetés minden alkalommal felforgatja az újjászületett keresztény életét. Ananiás és Pál oda is elmegy, ahová azelőtt nem lett volna mersze, és Más által előkészített szavakat mond. Jézus is az Atyától kapta az útmutatást. „Mindazonáltal legyen meg a Te akaratom!” – mondta Jézus az Atyának. „Kövessetek Engem!” – hangzik az elhívás, amely egyben a küldetés felhatalmazása is.

Szokatlanak tűnhet, hogy Isten Fia nem azzal kezdte három és fél éves földi szolgálatát, hogy nekifogott az emberiség megmentésének, hanem előbb kiválasztotta tizenkét tanítványát. Ennek a csoportnak az összetétele – tagjai felkészültsége, képesítése, nevelése, jelleme – bizonyítja, hogy egyikünk sem marad figyelmen kívül, amikor Isten embereket hív el, hogy misszionáriusai legyenek. Bárki igennel válaszol az elhívásra, megkapja misszionáriusi felhatalmazását: „Elmenvén e széles világra, *hirdesd* az evangéliumot minden teremtésnek” (Mk 16:15).

Mesterünk nem egy statikus hitéletre hív el, amelyben mindössze külső megfigyelők vagyunk. Az elhívást követően életünk teljesen alárendelődik a misszióknak. Márk evangélista pontosan erre a szempontra világít rá: „... hogy

„Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala.”
(Csel 4:13)

vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni” (Mk 3:14). Az elhívást halló első tanítványok érzéseiről, kérdéseiről, számításairól nem jegyez fel semmit az evangélium. Mindössze azt említi, hogy mit tettek, amikor a megbízatást megkapták: „Elhagyák mindenüket, és követék Őt” (Lk 5:11). A tanítványok elhívásának története nem arról szól, hogy *mik voltak*, hanem hogy *mivé váltak* a megbízatás vállalásával.

Jézus ma is hívja az átlagos embereket, hogy egy olyan küldetésben vegyenek részt, amely meghaladja életük dimenzióit, s ezzel olyan jelentőséggel gazdagítja életüket, amely túllépi lehetőségeit. A hitélet célja nem az, hogy mindent megszerezünk Istentől, amire vágyunk, hanem hogy megengedjük Istennek, hogy mindent megszerezzen tőlünk, amire vágyik. A mennyei terv megértése és elfogadása olyan távlatokat nyit meg, amelyek a legélénkebb képzelőerőt is megszégyenítik. Egy örökkévalóságra lenne szükségünk ahhoz, hogy érezhessük a lelkek megmentése érdekében az Üdvözítővel együtt végzett szolgálat beteljesülését.

A misszionáriusi hivatás: megtiszteltetés és sürgősség

Az idej imahét felszólít mindannyiunkat, hogy az „előadások” szintjéről lépünk a cselekedetek szintjére: legyünk mind misszionáriusok! A válasz egy sor váratlan és kényelmetlen változást feltételez, ezért mondja az Úr Ananiásnak a következőket a későbbi Pálról, „a népek apostoláról”: „Mert Én megmutatom néki, mennyit kell néki az Én nevemért szenvedni” (Csel 9:16). A halász Péter, aki kész volt Jézus nyomdokait követni, már az út elején hallhatja Isten biztosítását: „Ne félj!” (Lk 5:10). Isten Lelke segítsen, hogy ne habozzunk, és teljes bizalommal álljunk elébe életünk e nagy kihívásának.

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felszerkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívókké lettünk”

(Róm 13:11). Az örökkévalóság szélén állunk, és minden reménységünk várva várt Üdvözítőnk közeli eljövetele. A Szentlélek segítsen, hogy döntésünket a világ vége és az örökkévalóság kezdete fényében mérlegeljük. Az egyedüli értékek, amelyeket magunkkal vihetünk, szeretteink: gyermekeink, szüleink, rokonaink, munkatársaink, ismerőseink, a rokonszenves vagy kevésbé rokonszenves ismeretlenek, a Keresztre Feszített tenyerébe vésett nevek.

Mennyire bízunk döntésünkben a Megváltónk! „Az Atya tudta, hogy ezekből a férfiakból árad szét a menny világossága, és hogy szavuk, amellyel bizonyosságot tesznek Fiáról, nemzedékről nemzedékre, századokon át, a világ végezetéig visszhangzik majd. A tanítványoknak, akik Krisztus tanúi, azt kell hirdetniük, amit Mesterüktől láttak és hallottak. Ennél fontosabb szolgálatra Isten még nem hívott el embereket. Ennél csak Krisztus szolgálata nagyobb. Isten munkatársaivá kellett lenniük a világ megmentésére” (Ellen G. White, *Apostolok története*, 16).

Nagy kegyelem az számunkra, hogy Jézus Urunk követői lehetünk. Elhívott minket, örökre fogadott minket, és ugyancsak Ő ad értelmet életünknek: „Nem ti választottatok Engem, hanem Én választottalak titeket, és Én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon” (Jn 15:16).

Isten úgy segítsen meg minket, hogy mielőbb beléphessünk az Új Jeruzsálem kapuin!

ELMÉLKEDÉSRE ÉS MEGBESZÉLÉSRE szánt kérdések

- 1 Miben áll egy hiteles misszionárius legfontosabb képessége? Ki szerezheti meg ezt a képesítést?
- 2 Milyen változások járnak együtt a misszionáriusi elhívással? Kész vagy elfogadni ezeket a változásokat?
- 3 Melyek azok a tényezők, amelyek a küldetést életem szenvedélyévé alakítják? Sorolj fel legalább hármat ezen tényezők közül.

Teodor Huțanu,
a Curierul Adventist/Adventszemle
főszerkesztője

Imaheti adományok gyűjtése 2016

Szeretett testvéreim az Úrban!
A Hetednap Adventista Egyház kedves barátai!

Üdvözítünk közelgő eljövetele boldog üzenetének hirdetése mindig is az Adventista Egyház világmissziójának mozgató ereje volt. A missziótevékenységek pénzügyi alapját a misszióknak szánt adományok – a szombatiskolai és az imaheti adakozások – képezik. Legelőször 1922-ben tartottunk ilyen jellegű gyűjtést, amikor a világegyház vezetői a gazdasági válság okozta pénzihiány miatt kénytelenek voltak visszahívni a misszionáriusokat a munkaterületekről. Ekkor született a döntés, hogy egyházunk minden tagja vegyen részt egy különleges adománygyűjtésen, amelyen áldozza fel egyheti fizetésének összegét. Ez az áldozatkész odaadás az imaheti adománygyűjtés alapelve. Kezdetben tehát az volt a cél, hogy az egyház minden tagja felajánlja egyheti fizetésének összegét. A mintegy 200.000 adventista adományaiból akkor 330.000 dollár gyűlt össze.

2015-ben az Inter-Európa Divízió 180.000 adventistája körülbelül egymillió eurót ajánlott fel az imaheti adománygyűjtés keretében. Mint minden évben, úgy a tavaly is a teljes összeget a Generál Konferenciához irányítottuk.

Mindez lehetővé teszi számunkra, hogy különböző világszintű misszió-projektek támogatassunk. Adományaink egy részét új adventista gyülekezetek alapítására fordítják, olyan területeken, amelyekre egyházunknak még nem sikerült behatolnia. Ezen adományaink által támogathatjuk a különböző etnikai-kulturális csoportokkal végzett evangelizációt is. Néhány éven keresztül ezekből a pénzalapokból sikerült fenntartanunk az úgynevezett *befolyás-központokat*, amelyek célja, hogy gyakorlati

segélyakciók lebonyolítása által olyan emberekhez juthassunk el, akikhez eddig nem sikerült eljutnunk.

Az Inter-Európa Divízió területén megvalósítandó missziótervek pénzügyi támogatása érdekében a Világegyház vezetősége 2015-re 300.000 eurót osztott le számunkra. Ezt az összeget az Inter-Európa Divízió megkészszerelte. Ezen pénzalapnak köszönhetően 2015-ben mintegy 50 misszióprojektet sikerült finanszíroznunk a Divízió területén. A német nyelvterületen gyülekezetalapító kezdeményezéseket támogattunk Bregenzerwaldban és Münchenben, továbbá különleges, muzulmánok számára kidolgozott programokat valósítottunk meg. Ezúton szeretnénk megemlíteni a „Kelj fel és járj!” nevű projektet is, amely által fogyatékos személyekhez juttatjuk el Isten szeretetének és gondoskodásának üzenetét Romániában. 2015-ben Romániában több társadalmi akciót is támogattunk, amelyek kezdeményezői különböző gyülekezetek voltak: szakmai képzést biztosítottunk hátrányos helyzetű fiataloknak, szegény családokon segítettünk. Spanyolországban főként gyülekezetalapító tevékenységeket támogattunk.

Szeretett testvéreim és kedves barátaim az Úrban! Ezen az imaheten azért imádkozunk, hogy Isten minél jobban kinyilatkoztassa magát bennünk, s így szeretetének és ol-talmának élő tanúi lehessünk.

Üdvözlettel,
Norbert Zens,
az Inter-Európa Divízió kincstárnoka

Nyitott Kapuk Napja

2016.
november
16.

- 8–20 óra között
- 20% árengedmény*

*„A könyvek a leghallgata-
gabb és leghűségesebb
barátok, a leghozzáfér-
hetőbb és legbölcsebb
tanácsadók, a legtürel-
mesebb tanárok.”*

Charles William Eliot

evs
editura viață și sănătate

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20 • 0740 10 10 34
0787 52 37 12

* Kivételt képeznek a román nyelvű magyarázatos Bibliák és az Adventista Énekeskönyvek, amelyek amúgy is 10%-os árengedményt élveznek, valamint az „Év Könyve” sorozat könyvei.
A 90 lej összeget meghaladó megrendeléseket ingyen kézbesítjük a Román Postán keresztül. A gyorsposta-szolgáltatást ingyen a 150 lej feletti megrendelések esetében biztosítjuk.

írta Linda Mei Lin Koh

Jézus misszionáriusai

„Az Úr pedig monda nékem:
Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én;
hanem menj mindazokhoz,
akikhez küldelek téged,
és beszélj mindazt, amit
parancsolok néked.”
(Jer 1:7)

Isten kicsiny misszionáriusa

Aranyszöveg:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket,
megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent-
léleknek nevében.” (Mt 28:19)

Olvasmány:

A nyolcéves Mateo alig várta, hogy elmondja nagy ter-
vét a szüleinek. Ahogy hazaért az iskolából, azonnal
megkereste az apját:

– Apa, szeretnék tenni valamit Jézusért! – mondta lel-
kesen. – Szeretnék alapítani egy kis csoportot a barátaim-
mal és szomszédaimmal!

– Nagyszerű ötlet, Mateo! – válaszolt boldogan az apja.
– Megtanítalak, hogyan hozd létre a csoportot.

– Az jó lesz, apa! És azt is tanítsd meg, hogyan tartsak
bibliaórárt! Taníthatok nekik énekeket, mondhatok nekik
bibliai történeteket... – buzgólkodott Mateo.

A kislíú meglátogatta a szomszédait, és mindenkit
meghívott a csoportjába. Hasonlóképpen tett az osz-
tálytársaival is. Az első alkalommal nyolcan vol-
tak, gyermekek és felnőttek. Mateo Jézusról
szóló énekeket tanított nekik, és bibliai tör-
téneteket adott elő. A jelenlévők nagy ér-
deklődéssel hallgatták. Mateo Bibliá-
kat is adott nekik, amelyeket a találko-
zón használhattak. Elég rövid időn be-
lül egyre többen csatlakoztak Mateo
csoportjához, amely elérte a 15-ös lét-
számot.

Az első bibliaóra témája János 3:16
verse volt. Mateo-nak annyira tetszett

ez a bibliavers! Isten úgy fejezte ki e világ iránt a szeretetét,
hogy megszületett Fiát adta az ember üdvösségéért! Bárki
hisz Benne, üdvözülni!

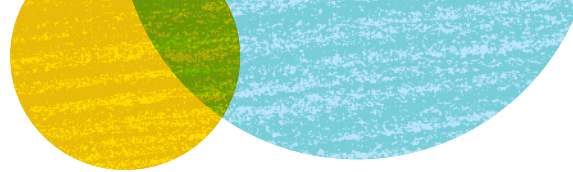
– Apa, azt hiszem, lelkész akarok lenni, ha nagy leszek
– mondta Mateo elérzékenyülve. – Misszionárius akarok
lenni! El akarom mondani az embereknek, bárhol élnének,
hogy Jézus szereti őket, és velük akar lenni a mennyben!

– Célod csodálatos, kislíú! – válaszolt boldogan az
édesapja, miközben megsimogatta fia fejét. – Kezdd azzal,
hogy itt leszel misszionárius a lakónegyedünkben! Tudom,
hogy Jézus nagyon fog örüdeni

Próbáld meg te is!

Készíts néhány üdvözlőlápot, amelyre írsz egy-egy
üzenetet. Ezekkel az üdvözlőláppal hívd meg barátaidat,
osztálytársaidat a szombatiskolába.

Egy napsugár Jézusnak

Aranyszöveg:

„De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (Mk 5:19)

Olvasmány:

Anya! Milyen csodálatos Albert Schweitzer és David Livingstone élete! – kiáltott fel Gabriella.

– Igen, ezek az emberek nagy áldozatokat hoztak, hogy segítsenek Afrika beteg és szegény emberein – magyarázta az édesanya.

– Azt hiszem, én is misszionárius akarok lenni, ha megnövök. Ehhez meg kell előbb keresztelkednem? – kérdezte komoly arc kifejezéssel Gabriella.

– Nem feltétlenül szükséges, hogy meg légy keresztelve ahhoz, hogy Jézusnak dolgozz. Tulajdonképpen bárki, aki szereti Jézust, az Ő misszionáriusa lehet – válaszolta Gabriella édesapja.

– Emlékszel még a gadarénusok földjén élő ördögös történetére? Miután Jézus meggyógyította, az ember utána akart menni. Mit mondott neki Jézus? – kérdezte az édesanyja.

– Azt, hogy menjen haza, és mondja el családjának gyógyulása csodáját – válaszolta Gabriella.

– Pontosan! Jézus azt akarja, hogy hirdessük az üdvösség híret családunknak, barátainknak, szomszédainknak. Ők mindig közel vannak hozzánk, és láthatják a bennünk végbement változást – mondta örömmel az édesanya.

– Már most elkezdheted, Gabriella! Nézz körül, lásd, hol szolgálhatsz másoknak, majd menj, és hirdesd Isten szeretetét! – javasolta az édesapja.

– Jól van. Azt hiszem, ismerek valakit, akin segíthetek... – mondta Gabriella elgondolkodva.

– Nagyszerű, kislányom! Emlékszem-e még az énekre, melynek címe: „Jézus napsugara vagyok én”? Misszionáriusnak lenni annyi, mint Jézus napsugara lenni az emberek számára.

Lehet, hogy egy napon majd misszionárius leszek Oroszországban, de addig is itt fogok tevékenykedni Jézusért – mondta Gabriella.

Bibliakutatás:

Említs olyan bibliai személyeket, akik sikeres misszionáriusok voltak. Hogyan hirdették az üdvösség örömhírét?

Egy felejthetetlen nyár

Aranyszöveg:

„Mert leszel néki tanúbizonysága minden embernél azok felől, amiket láttál és hallottál.” (Csel 22:15)

Olvasmány:

Közeledett a nyári vakáció, és Christopher osztálytársai már a jövődi kalandokról beszélgettek egymás között. Christopher számára azonban ez a nyár különbözött a többitől. Szíve egy másfajta kaland felé húzta. Egy héttel azelőtt hallotta az egyik Közép-Amerikából visszatért misszionárius előadását és felhívását, aminek eredményeként legjobb barátjával, Allennel együtt úgy döntött, hogy részt vesz az iskola által szervezett misszióutazáson.

– Anya, apa! El akarok menni a guatemalai misszióútra, amit most nyáron szerveznek! – mondta Christopher lelkesen. – Tenni akarok valamit azokért az emberekért!

– Nagyszerű ötlet! Jól teszed, hogy elmegy! Gyűjts a repülőjegyre, a többit majd mi álljuk – mondta az édesapja.

Elérkezett június 20., amikor Christopher, Allen és társaik elköszöntek családjaitól, és elindultak Guatemala-város felé. Majdnem hétórás repülés után érkeztek meg. A csoport azonnal átszállt egy mikrobuszra, amivel három órát utaztak egészen a misszióközpontig.

Christophert és Allent bízták meg a másnap reggeli gyermek-istentisztelet zenei kíséretével. Boldogok voltak, hogy bemutathatták Jézust a helybéli gyermekeknek, akik még sose hallottak Róla. Délután csatlakoztak a felnőttökhez, akik imaházat építettek az őserdőben. Kimerítő munka volt!

– Az az érzésem, hogy nem is olyan könnyű misszionáriusnak lenni! – mondta Christopher Allennek, egy nagy sóhajtás közepette.

– Igazad van! Remélem, kibírjuk a következő 13 napot, Chris – válaszolt Allen.

A negyedik napon Christopher eljutott arra a szintre, hogy már nagyon élvezte a munkát. Szerette tanítani

DAVID AMSLER

a gyermekeket. A legboldogabb viszont akkor volt, amikor tíz nehéz munkanap után tanúja lehetett az imaház befejezésének. Nagy ünnepséget rendeztek, amelynek keretében hálákat adtak Istennek, majd felszentelték az épületet.

A missziós utazásnak hamar vége lett, s a fáradt diákok elindultak hazafelé. Christopher olyan örömet és megelégedést érzett, amelyet soha addig nem tapasztalt. A missziómunkában való részvétel megváltoztatta. Amint a missziómunkában való részvétel megváltoztatta. Amint a missziómunkában való részvétel megváltoztatta. Amint a missziómunkában való részvétel megváltoztatta.

Mi oly sok áldást kaptunk Istentől, hogy meg kell azokat osztanunk a szegényekkel! – mondta Christopher.

Emlékeztek még Pál apostolra, aki oly sok misszióúton vett részt? Egyszerűen vágyott arra, hogy másokkal is megossza az áldásokat!

Bibliakutatás:

Az alábbi bibliaszövegekben felfedezheted, hogyan válhatsz megújult, megváltozott emberré.

Jn 15:4–8

Jn 4:1–42

Próbáld meg te is!

Családoddal és barátaiddal együtt készíthettek egy missziótervet városotok szegényeinek megsegítésére.

Önzetlen szolgálat

Aranyszöveg:

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lk 19:10)

Olvasmány:

Zuhogott az eső, amikor Chong lelkész autóba ült, hogy meglátogassa az egyik újonnan megkeresztelkedett házaspárt és beteg, két hónapos csecsemőjét. Az utcák némelyikét ellepte már a víz, de a lelkésznek sikerült eljutnia a házaspár otthonáig.

– Jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam – mondta a lelkész, amint belépett a lakásba. – Hogy van a pici? – Kezével megsimogatta a csecsemő arcát. – Ég a láztól! Azonnal kórházba kell vinnünk!

Chong ölbe kapta a kisbabát, és az autóhoz szaladt vele, a szülők pedig utána. Siettükben magukkal vittek egy takarót és néhány dolgot, amire a kisbabának szüksége lehetett a kórházban.

Chong lelkész kitartóan imádkozott Istenhez, hogy mentse meg a kisbabát. Az egész éjszakát a szülőkkel töltötte a kórházban. Az apróság állapotát szerencsére sikerült stabilizálniuk, és a láz csökkenni kezdett. Micsoda

JEAN GERBER

éjszaka volt! Mielőtt elköszönt volna, Chong lelkész pénzt adott a házaspárnak.

Miután aludt egy keveset, a lelkész felkelt, és találkozni készült két fiatallal, aki megpróbált leszokni a dohányzásról. Szüleik Chong lelkész gyülekezetének tagjai voltak, ők kérték meg, hogy foglalkozzék velük. Senki sem kedvelte a társaságukat, nem bíztak bennük.

Chong lelkész már születésüktől fogva ismerte Elmo-t és Jeffrey-t. Láta őket felnőni, iskolába menni... Most azonban az iskolát is otthagyták. Megértette vívódásaikat, tudta, milyen kísértésekkel küzdenek, és segíteni akart nekik. Ugyanakkor az is megfordult a fejében, hogy vajon nem az oka magaviseletüknek, hogy a szüleik nem foglalkoznak velük eleget?

– Jó úton haladtok, fiúk! Büszke vagyok rátok! – mondta Chong széles mosollyal. – Minden nap megtettétek ezeket a lépéseket?

A küzdelem még nem ért véget, de a lelkész szüntelenül bátorította őket, hogy tartsanak ki. Együtt is imádkozott velük. A gyülekezeti tagok közül néhányan úgy vélték, hogy a lelkész túl sok időt pazarol ezekre a fiatalokra, saját gyermekeiket a közelükbe sem engedték. Chong lelkész azonban hitt abban, hogy Jézus Krisztus képes őket megváltoztatni, ha megengedik Neki. Kiállt azon véleménye mellett, hogy a gyülekezetnek szeretnie kell ezt a két fiút, meg kell értenie és el kell fogadnia őket.

Amikor azon az éjszakán végignyújtózott az ágyán, Chong lelkész hálás volt Istennek azért, amit Elmo-ért és Jeffrey-ért tett. Másnap reggel örömmel vitte őket magával beteget látogatni. A hozzájuk képest hátrányosabb helyzetben lévőkért végzett szolgálat olyan tapasztalat volt számukra, amely megváltoztatta életüket!

Bibliakutatás:

Kikről olvashatunk az alábbi három bibliaszövegben? Hogyan viszonyult hozzájuk Jézus?

Lk 7:10 _____

Jn 8:11 _____

Lk 19:1-10 _____

Próbáld meg te is!

Nevez meg két dolgot, amit egy szegény emberért megtehetsz. Írj verset a felebarátok szolgálatáról.

.....

A gyermekek menhelye

Aranyszöveg:

„Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül.”
(1Pt 4:9)

Olvasmány:

Nézd azokat a szegény gyermekeket! – mondta Donna szomorúan. – A kukában keresnek táplálékot...

– Segítenünk kell rajtuk! – javasolta Donna férje, Dan.
– Van is egy ötletem.

Rövid időn belül a házaspár elkezdett főtt ételt készíteni az utca gyermekeinek. Az elején mintegy tíz gyermek örvendett jótéteményüknek, és mindent megettek a tányérjukból. Hosszú idő óta először volt tele a gyomruk. Majd egyre többen jelentkeztek a meleg ételért: hétfőn, szerdán és pénteken szépen sorba álltak a Vargase család garázsa előtt.

Kis idő elteltével több család is csatlakozott Donnáékhoz ebben a kezdeményezésben, és együtt még nagyobb tervekről álmodoztak. A közelben – egy gyülekezeti tag által adományozott telekre – menhelyet építettek. Elhatározták, hogy ott fogják táplálni, gondozni és gyakorlati dolgokra tanítani az otthonlan gyermekeket.

– Gyertek, nevezzük el ezt a helyet „A gyermekek menhelyének” – javasolta Donna. – Annaira szeretem látni örömteli arcukat! Boldog vagyok, hogy segíthetünk rajtuk!

– Donna, te valóban Jézus tanítványa vagy – mondta a férje örömtől ragyogó tekintettel. – Oly sok együttérzés van benned ezek iránt a gyermekek iránt! Elképesztő, mi mindent teszel értük!

– Nem csinállok mást, mint amit az Úr elvár tőlem. Emlékszel Ésaías 58. fejezetének szövegére? Az igazi odaszentelődés és böjt azt jelenti, hogy a szegények és elnyomottak gondját viseljük – mondta Donna a férjének. – Tetszenek azok a bibliai történetek, amelyek a szegényeken segítő Jézust mutatják be. Engem is erre buzdítanak.

Önkénteseikkel együtt, Donna és Dan tovább folytatták jótékonsági tevékenységüket: táplálták az utca gyermekeit, Jézusról tanítottak nekik, s emellett a mesterségek

titkaiba is bevezették őket, hogy később meg tudják keresni a kenyerüket. A „Gyermekek menhelye” egy kis mennyországgá vált több száz gyermek számára.

Bibliakutatás:

Olvasd el Máté 8. és 9. fejezetét. A szeretet mely küldetéséről van szó benne? Sorolj fel öt személyt, akit Jézus meggyógyított vagy segített.

Milyen embereken segített Jézus? Miben különbözött Jézus a farizeusoktól, a szadduceusoktól és a kor többi vallásos vezetőitől?

Olie bizonyágtétele

Aranyszöveg:

„Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki szívet kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelidséggel és félelemmel.” (1Pt 3:15)

XUAN ZHENG

Olvasmány:

Olie elfoglalta kényelmes helyét az autóbuszban, és becsatolta a biztonsági övet. Felkészült a Kalimantanig tartó utazásra (Indonézia), ahol missziós feladatok vártak rá. Egy hónapja türelmetlenül várta ezt a pillanatot. Körbenézett a buszban, s a barátait láthatta, akik a hátsó üléseken foglaltak helyet.

Éppen elszundikált, amikor a mellette ülő férfi megkérdezte tőle:

- Hová mégy, fiatalember? Annyira lelkesnek tűnsz!
- Missziós küldetésünk van. A barátaimmal Kalimantanba megyünk, ahol kutakat és latrinákat fogunk ásni – válaszolt Olie.

- Miért töltöd ilyesmivel az idődet? Nem lenne szórakoztatóbb máshol üdülni? – kérdezte a férfi.

- A Biblia arra tanít, hogy segítsünk másokon, és én segíteni akarok! – válaszolt magabiztosan Olie.

- Ez igen! Hogy te mennyire meggyőző tudsz lenni! – csodálkozott a férfi. – Mondj többet erről az akcióról! Meg vagyok lepődve, hogy ilyen fiatalon ilyen erős hitről teszel bizonyosságot!

Olie elmesélte, hogyan ismerte meg Jézust. Nagyon érdekes történet. Olie, buddhista létére egy adventista iskolában tanult, ahol újjászületett keresztény lett. Elmondta, milyen nehézségeken ment keresztül a családjával való viszonyában, amikor elhatározta, hogy Jézust fogja követni. Egy félórán keresztül beszélt Olie a hitéről ennek a férfinak!

- Elnézést, hogy túl sokat beszélek! Adok önnek egy könyvet is! – mondta Olie, és átadott egy kis könyvecskét a férfinak.

- Nagyon szépen köszönöm, fiatalember! Megpróbálok beleolvasni. Lenyűgöztél a meggyőződéssel! – mondta jókedvűen és értékelően a férfi. – Minden jót kívánok neked! Az Úr legyen veled!

Bibliakutatás:

Olvasd el Cselekedetek 9:20–22 verseit. Mit tett Pál, és mi adott neki ekkora erőt?

– Pontosan erre van szükségünk! Tudod, hogy Isten mindannyiunkat lelki ajándékokkal áldott meg, hogy általuk az Ő munkáját támogassuk. Olvasd el Róma 12. és 1Kor 12. fejezetét. Háttha felfedezed, hogy tehetséges tanító vagy. Krisztus minden követője miszionárius, így hát hasznosítsd adottságaidat, és tanítsd, segítsd a gyermekeket, hirdesd környezetben a Jézus szeretetét. Nem kell Afrikába menned ahhoz, hogy miszionárius légy!

Nem sok idő múlva Ohnma elvállalta az ösker-klub keretében az oktatást, és hamarosan vakációs bibliaiskolát is szervezett. Micsoda öröm volt számára olyan gyermekeknek tanítani Jézusról, akik még nem ismerték Őt. És milyen csodálatos volt az ösvénykeresőkkel dolgozni!

Ohnma lelki ajándékai

Aranyszöveg:

„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul a szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” (Ef 4:11–12)

Olvasmány:

Ohnma a legutóbbi evangelizáció alkalmával megkezdte. Szerette Jézust. Az első szombaton, amikor a gyülekezetbe ment, a lelkész felesége, Lywin fogadta az ajtóban:

– Ohnma, tudnál segíteni? Az ösker-klubunknak lenne szüksége oktatóra.

– Hát... Nem vagyok biztos benne, hogy megfelelnek az elvárásoknak. Nem vagyok tehetséges ezen a téren – válaszolt Ohnma.

– Ne becsüld alá a képességeidet! Én máris látok benned két olyan adottságot, amelyet Istentől kaptál – mondta Lywin asszony.

– Valóban? Az igaz, hogy szeretek beszélni és tapasztalatokat megosztani – mondta magabiztosan Ohnma.

Bibliakutatás:

Olvasd el a samaritánus asszony történetét Jn 4:4–30 verseiben. Milyen értelemben volt miszionárius ez az asszony azon a napon, amikor Jézussal találkozott?

Próbáld meg te is!

Egy kartonlapra rajzolj egy 7,5 centi átmérőjű kört, majd vágd ki ollóval. Egy filctollal írd a kör középebe: „Kérdezz engem!” A jelvényt tűzd a blúzodra vagy az ingedre, majd kopogtass be a szomszédaidhoz. Ha ajtót nyitnak előtted, mutasd meg a kítűződet. Ha megkérdik, hogy mi felől érdeklődhetnek, kezd el Jézusról beszélni nekik.

A misszió mint hivatás

A misszió nemes, szent és megszentelő feladat. Nem tűr halasztást. Misszió van és lesz („... a kövek fog-nak kiáltani” – Lk 19:40).

A misszió szervezethez, szakaszokra osztást követel. Nem szabad véletlenszerűen végezni, és tehetetlen lendületből sem.

A misszió három dimenziót fed le (Gal 5:22–23):

- » Istennel való kapcsolatunkat – „a szeretet, öröm, békesség”;
- » az emberekkel való kapcsolatunkat – „békétűrés, szíveség, jóság”;
- » önmagunkkal való kapcsolatunkat – „hűség, szelídség, mértékletesség”.

A misszió formál, mivel Példaképet követ. A misszió nehéz, hiszen a legnagyobb Áldozat ihletése alatt áll.

A misszió könnyeket feltételez: „Szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kísértések közt...” (Csel 20:19), és ellentétes az ember természetes hajlamaival: „Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tűrésben, nyomorúságban, szűk-ségben, szorongatásban” (2Kor 6:4).

A misszionárius

A misszionárius hivatásérzettel rendelkezik, és jól meghatározott szemlélet jellemzi. Isten hívta őt el, és felelnie kell azért, hogy mihez kezd küldetésével. Megerősítésre és újra-megerősítésre van szüksége: „És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte, kérve őt és ezt mondva: »Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk!«” (Csel 16:9).

A misszionáriusnak teljes mértékben vállalnia kell küldetését. Misszionáriusnak tartja magát, és ennek értelmében éli életét. Nem árulja el Isten ügyét, hanem annak előbbre viteléért dolgozik.

A misszionárius felelősségteljes ember: „Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szük-

ség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem” (1Kor 9:16).

A misszionárius hisz, hogy higgyenek neki, cselekszik, de nem kap tetteiért dicséretet. Az élet mégis kellemes meglepetéseket tartogat számára, még a nehéz pillanatokban is. „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt, mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nekik. De az Úr mellettem állt, és megerősített engem, hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából” (2Tim 4:16–17).

A misszionárius nem keresi a saját hasznát. A misszió szeretet, s a szeretet sosem szűnik meg, következképp a misszió sem.

„És keresék közülük valakit...” (Ez 22:30).

Isten talált 2004-ben egy embert, egy Argeş megyei asszonyt, aki hét sikertelen műtét után saját temetésére készült. Robert Mandache lelképásztor közbelépésének és támogatásának köszönhetően az asszonyt megmentette a nyolcadik műtét, amelyet dr. Vasile Cotaru sebész végzett.

„Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírba szállók közül” (Zsolt 30:4).

A fent említett asszony neve Predescu Livia. 66 éves, és elhatározta, hogy élete hátralevő részében Istent fogja szolgálni: az Argeş megyei Lucieni roma nemzetiségű gyermekei között végez missziómunkát. A tavaly és az idén vakációs bibliaiskolát szervezett, amelyre sikerült maga köré gyűjtenie mintegy száz roma gyermeket egy olyan faluban, melynek lakossága nem haladja meg az ötszáz főt. Isten közbelépésének köszönhetően készülhetett a fenti fénykép is.

Dan Neacşu,

a romániai ADRA aligazgatója

Misszió a XXI. században Csatlakozz te is!

Az idei év eseményére november 11-i kezdettel kerül sor, s a fontosabb érintett témák a következők lesznek: misszió, lelkiség, nevelés, orvostudomány, családi élet. A 2016-ban az ASi támogatását élvező 24 misszióprojekt vezetői megosztják önökkel tapasztalataikat, illetve ismertetjük a 2017-es évre javasolt projekteket.

A Konvenciót szombat este egy ünnepi hangverseny zárja.

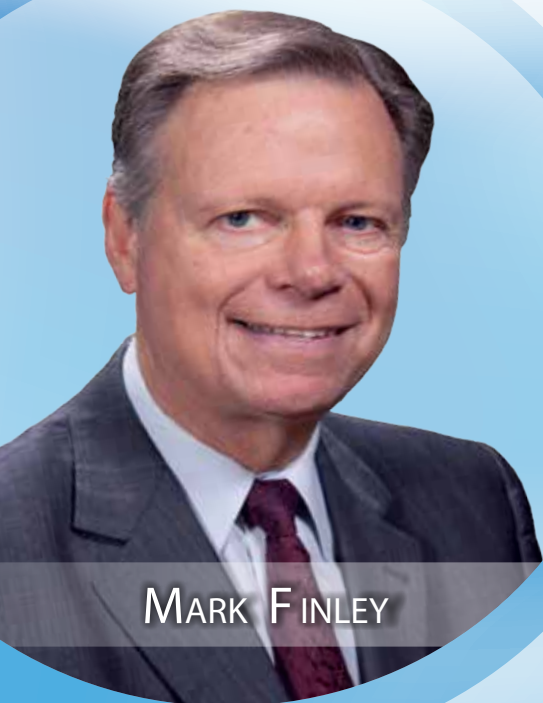
A találkozó két napján Isten Igéjét különleges meghívottunk, Mark Finley lelkész fogja szólni számunkra. A Connecticut államban született Mark Finley-t 2005-ben a Generál Konferencia alelnökévé választották, miután két évig ugyanott szolgált főtítkárként, valamint a Globális Evangelizációs Központ vezetőjeként. Alelnökként fő szolgálati területe továbbra is az evangelizálás és ezen belül a televízió általi misszió. Ezen a területen végzett munkája rányomta bélyegét a világra: hozzávetőleg 80 országban több mint 150 evangelizációs előadássorozatot tartott eddig, amelynek eredményeként sok ezren keresztkedtek meg.

Az emberek leginkább tévés előadóként ismerik. Személye a Hope Chanel hetente sugárzott Experience Hope (Tapasztald meg a reménységet) című műsorának, az It Is Written keretében 20 éven át készített sorozatainak, és az először Észak-Amerikában közvetített NET-típusú evangelizációs kampányoknak köszönhetően vált ismertté. Világszerte több mint 20 NET-előadássorozata volt, az egyiket éppen Romániában tartotta. Több mint 70 könyv, számos evangelizációs sorozat és különböző folyóiratokban megjelent cikk szerzője.

Mark Finley és felesége, Ernestine sikeres csapatot alkottak a szolgálat évei során. Három gyermekük van, Deborah, Rebecca és Mark Jr., valamint két szeretett unokájuk.

Szeretettel várunk az ASi 2016. november 11-12-én tartandó Országos Konvenciójára, amelynek az idén is a marosszentgyörgyi RAB Eseményközpont ad otthont.

Jelenléte fontos számunkra!

MARK FINLEY

További részletek és feliratkozás:

Telefon: 0746 25 93 94

E-mail: office@asiromania.ro

www.asiromania.ro/conventie